

КОЛИ ІДЕ ДОЩ

Автор

Прокопенко Аліна

оригінальний сценарій

1 провулок Серафимовича, 23
Конотоп, Україна, 41606
Телефон: +38(097)380-86-15
E-Mail: prokopenkoalina683@gmail.com

НА ЕКРАНІ МИ БАЧИМО КАДРИ ІЗ СІЛЬСЬКОЇ МІСЦЕВОСТІ: МАТИ З ДОНЬКОЮ (4 РОКИ) ГУЛЯЮТЬ НАДВОРІ, МАТИ З ДОНЬКОЮ (6 РОКІВ) ПРАЦЮЮТЬ У САДУ, МАТИ З ДОНЬКОЮ (8 РОКІВ) ЇДЯТЬ РАЗОМ НА КУХНІ.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ДЕНЬ

Велика простора кімната з тьмяним світлом, заставлена книжковими полицями та м'якими антикварними меблями, потопав в метушливому галасі людей.

Люди стоять у черзі лише до однієї полиці.

Напис: «ПЕРША ПУБЛІКАЦІЯ ДРАМАТИЧНОЇ КНИГИ "МІСТО СКАРБІВ"».

Ніхто не може дочекатися своєї черги, сподіваючись застати примірники.

За декілька метрів від каси розташовані двері до іншої кімнати, значно меншої та світлішої.

Кавові столики, полиці, стійка з тістечками, просторі вікна та велика кількість квітів – це місце відрізняється від попереднього.

Клієнти вже читають щойно куплені книги, насолоджуючись кавою та спокоєм, таким інакшим порівняно з метушливими вулицями міста.

За робочим місцем, протираючи вітрину, стоїть ЛІДА (26 років). Вона виглядає жвавою і веселою.

Відчиняються двері з книгарні.

До кімнати заходить ЕННІ (28 років, пряме темне волосся з маленькими кучерями донизу, великі світлі очі, одягнена в класичну спідницю, підбори та тонку блузу).

Вона входить, швидко зачиняє двері й злегка спирається на них.

ЕННІ

Я більше не витримую. Всі наче збожеволіли. І що в цьому письменникові такого?

ЛІДА

Скажи, що все розкуплено, і нехай ідуть додому.

ЕННІ

Не вийде. Я вже пообіцяла, що більше примірників доставлять сьогодні після обіду. Коли вже цей день закінчиться?

ЛІДА

Сідай, я зроблю тобі кави.

Енні сідає за найближчий столик і кладе голову на стіл.

ЕННІ

Мені потрібна відпустка.

ЛІДА

Ти ж завтра збираєшся на кілька днів до мами. Відпочинеш там.

ЕННІ

Не згадуй про це. Ти ніби не знаєш моєї мами. Вона працюватиме, навіть якщо я приїду, а що мені залишається робити, як не допомагати їй? Ні, я б уже краще була тут. Як уявлю, скільки всього завтра робитиму. Жах.

У кав'ярню вривається АННА (21 років, русяве волосся, в сучасному широкому одязі).

АННА

Енні, там один чоловік запитує, скільки примірників він зможе придбати сьогодні?

Енні неохоче підіймає голову і встає.

ЕННІ

Уже йду. Ліда, зроби каву пізніше і залиш той шматок торта – мені він сьогодні потрібен більше, ніж іншим.

Енні та Анна виходять.

Ліда забирає останній шматок торта з вітрини й відставляє вбік. Потім вона бере ганчірку та йде прибирати столик.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Ліда прибирає біля стійки, готуючись до закриття.

До кав'ярні заходить Енні.

ЛІДА
Закінчила?

Енні сідає за столик із втомленим виглядом.

ЕННІ
Так. Не залишилося нічого.
(пауза)
Гей, іди додому. Я сама тут
завершу. Тобі завтра відчиняти. Іди
раніше.

ЛІДА
Добре. Я все прибрала, залишилося
лише зачинити. І... він знову тут.

ЕННІ
Той чоловік?

Енні встає та виглядає з-за полиці.

За маленьким столиком прямо біля вікна сидить ЛЮК (30 років;
густе, нестрижене темне волосся; чорні очі та тонкі риси
обличчя; одяг класичний, схожий на одяг офісних працівників).

Навпроти нього лежить відкрита книга, сторінки якої давно не
перегорталися. Його порожній погляд спрямований у вікно,
крізь яке видно нічне місто.

Надворі кінець літа. Листя починає опадати на узбіччя. Місяця
не видно за густими дощовими хмарами. Люди, переступаючи
калюжі та тримаючи закриті парасольки, поспішають у своїх
справах.

ЛІДА
Кожного дня, окрім неділі, він
приходить о п'ятій, замовляє
зелений чай і просто сидить,
дивлячись у вікно. Потім, рівно о
восьмій, він встає і йде. Ні з ким
не розмовляє, ніхто йому не
дзвонить. Його тут наче й немає.

Енні знову дивиться на нього.

ЕННІ
Цікаво, чому він тут?

ЛІДА
Можливо, він серійний вбивця і це
підходяще місце для пошуку його
жертв? Хочеш, я почекаю з тобою?

ЕННІ

Не кажи дурниць. Він не схожий на вбивцю. Йди додому. Не хвилюйся за мене.

ЛІДА

Тоді побачимось у понеділок.
Передавай привіт мамі.

ЕННІ

Добре. Бувай.

Ліда бере свої речі та виходить через головний вхід.

Звук дзвіночків на дверях відриває Люка від думок. Він дивиться навколо і помічає Енні. Його погляд на секунду затримується на ній. Енні це відчуває і також підводить очі. На мить їхні погляди зустрічаються. Зрозумівши це, Люк швидко відвертається та перевіряє час.

Годинник показує 20:00.

Він зачинає книгу, кладе її в рюкзак і встає. У повний зріст він виглядає вищим і статнішим, ніж раніше.

Люк бере речі й виходить на вулицю.

Через вікно видно, як він повертає ліворуч, прямуючи до зупинки.

Погляд Енні спрямований на нього, доки Люк не зникає.

Потім вона підходить до столика, протирає його та забирає майже повну чашку холодного чаю.

Енні вимикає світло, забирає сумку з ключами й прямує до виходу.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – ВУЛИЦЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні виходить і замикає крамницю. На дверях є табличка з написом: «ПРАЦЮЄМО З ПОНЕДІЛКА ПО СУБОТУ З 11:00 ДО 20:00 БЕЗ ОБІДНЬОЇ ПЕРЕРВИ. НЕДІЛЯ – ВИХІДНИЙ».

Сховавши ключі, Енні проходить кілька кварталів і заходить в один із будинків – будівля в старому стилі, майже не відреставрована.

ІНТ. ЛЬВІВ – КВАРТИРА ЕННІ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні відчиняє двері та входить у світлу простору квартиру.

Меблі виглядають старими, але зі смаком. Квартира радше схожа на помешкання у Франції.

Енні кладе сумку, роззувається і знімає пальто. Проходить до ванної кімнати й відкриває воду. Потім іде у вітальню до колекції платівок, обирає одну і ставить програватися. Йде на кухню, відкриває холодильник і дістає залишки піци. Кладе їх на тарілку, а потім у мікрохвильову піч. Чекає. Перевіряє телефон. За мить дістає піцу і йде до ванної. Вимикає воду. Ставить тарілку поруч. Починає роздягатися.

Ми переносимося до вітальні, де тихо грає музика.

ЕКСТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – РАНОК

Майже кінець літа. Сонце високо в небі. На дорозі – сліди багатоденного дощу.

Будинок розташований на околиці вулиці – дещо віддалено від сусідів. Навколо нього маленький пофарбований паркан, що нетипово для цієї місцевості. Двір повністю засаджений квітами різних кольорів та видів. Хатина невелика, але відразу виділяється своєю охайністю.

Позаду будинку в затінку фруктових дерев МАРІЯ (50 років, струнка фігура, темне волосся, світле обличчя) розвішує білизну. Виглядає щасливою.

Маленький рудий ПЕС бігає біля неї.

Закінчивши, вона повертається до будинку.

Поруч проходить КАТЕРИНА (58 років, справна фігура, довге фарбоване волосся).

Пес, помітивши її, зривається з місця і починає гавкати.

Марія помічає Катерину і підходить до паркану.

КАТЕРИНА

Привіт.

МАРІЯ

Привіт. До магазину?

КАТЕРИНА

Сьогодні онук приїздить, думаю спекти щось.

МАРІЯ

Зрозуміла.

КАТЕРИНА
Твоя донька теж приїде сьогодні?

МАРІЯ
Так.

КАТЕРИНА
Це добре. Давно її не було.
(пауза)
Гаразд, піду я.

Катерина продовжує йти дорогою до магазину. Але за секунду зупиняється.

КАТЕРИНА (CONT'D)
Ой, вилетіло з голови. Мені донька передала речі з Лондона. Але з розміром помилилася. Отак ростиш їх, а вони й не знають, як мати виглядає. Зайдеш до мене сьогодні? Можливо, тобі щось сподобається. Вони нові. Донька сказала, що брендові.

МАРІЯ
Гаразд.

КАТЕРИНА
Не забудь. Я повернуся з магазину, і можеш приходити.

Катерина продовжує йти.

Марія заходить до будинку.

Пес заспокоюється і влягається біля дверей.

ІНТ. БУДИНОК КАТЕРИНИ – ВІТАЛЬНЯ – ПІЗНІШЕ

Простора кімната заставлена старими меблями. На стінах – фотографії дітей. Великий килим лежить на підлозі.

На дивані розкладені жіночі речі.

На одних із дверцят великої шафи висить дзеркало.

Навпроти нього стоїть Марія і розглядає на собі нову сукню. На її обличчі – ледь помітна усмішка.

Катерина сидить поруч.

КАТЕРИНА

Бачиш, як тобі гарно? Наче на тебе шили. Оце б мені твою фігуру – усі чоловіки були б моїми. Засиділася ти в дівках. Бери приклад з Люськи. Третього чоловіка за два роки змінила. І чим вона їх приманює, чорт його знає.

МАРІЯ

Не говори дурниць.
(пауза)
Мені й так добре.

КАТЕРИНА

Ага, знаю я.

Марія досі стоїть перед дзеркалом.

МАРІЯ

Я це візьму, якщо ти не проти.

КАТЕРИНА

(вказує на диван)
Та бери, звісно, і ще он те все забирай. Куди мені його подіти.

МАРІЯ

Відішли назад дочці.

КАТЕРИНА

Не хочу завдавати клопоту. У неї й без того проблеми на роботі, а тут я зі своїм одягом. Нехай думає, що мені сподобалося. А я й так винна за твою допомогу, коли я була в лікарні. Хоч так віддячу. Забирай.

МАРІЯ

Добре.

Марія бере іншу сукню і прикладає до себе.

КАТЕРИНА

До речі, як там твоя донька? З бізнесом усе гаразд?

МАРІЯ

Каже, що все нормально. Клієнтів багато.

КАТЕРИНА

Ну й добре. Я знала, що вона не така, як усі ми тут.

(MORE)

КАТЕРИНА (CONT'D)

Ти її так виховала. Та й сама ти далека від цих місць. Досі не розумію, чому ти ще тут. Невже донька не хоче тебе забрати?

МАРІЯ

Ти ж знаєш, у неї своє життя. А мені тут подобається. Я люблю це місце. І роботу я не покину.

КАТЕРИНА

Та про яку роботу ти кажеш? Ти вчитель фізики в сільській школі. Донька вже доросла, тобі варто подбати про себе.

МАРІЯ

(приміряє іншу сукню)

А я і дбаю. У понеділок піду в новій сукні. Як тобі ця?

КАТЕРИНА

Гарно. Тобі все личить. Забирай та йди, все одно мене не слухаєш.

Марія злегка усміхається та починає перевдягатися.

МАРІЯ

Діти повинні жити окремо від батьків. Так ми захистимо їх від наших помилок і дозволимо робити власні. Якщо ми постійно поруч, вони бачитимуть світ нашими очима. Я хочу, щоб моя донька бачила його власними.

ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ВЕЧІР

Маленька кімната. Стіни вкриті дитячими наліпками й малюнками. Вузьке ліжко. На дерев'яному узголів'ї видряпані імена. Письмовий стіл стоїть під вікном. Збоку – велика шафа. Усе це вказує на кімнату дівчини, яка давно тут не живе.

Біля ліжка стоїть Марія, замінює стару білизну на нову. Вона злегка поплескує подушку та усміхається.

ЕННІ (O.S.)

Мамо!

МАРІЯ

Що?

Енні заходить до кімнати. Вона одягнена в стару піжаму. Волосся замотане в рушник. У руках шампунь.

ЕННІ

Чому ти не користуєшся цим шампунем? Не подобається?

МАРІЯ

Ти ж знаєш, мені немає різниці, чим мити голову. Я залишаю, щоб ти могла користуватися ним тут.

ЕННІ

(злегка роздратовано)

Мамо, навіщо ти це робиш? Я ж тобі мільйон разів говорила, що я купила це для тебе. Бери його, а коли закінчиться, я куплю новий.

МАРІЯ

Та не потрібен мені такий дорогий шампунь. Якщо немає куди подіти гроші, віддай людям, яким потрібніше.

ЕННІ

(підвищеним тоном)

Та що мені до інших людей. Я просто хочу, щоб моя мама мила волосся хорошим шампунем. Невже це забагато?

МАРІЯ

Добре, добре, якщо це так важливо, я митиму. Тільки не сварися.

(пауза)

Все готово. Можеш лягати. Я тебе завтра не будитиму, спи скільки захочеш. Я зранку піду в магазин. Що хочеш на сніданок?

Енні сідає на ліжку, знімає рушник з голови та бере фен.

ЕННІ

Не знаю, мені все одно.

МАРІЯ

Ну добре, лягай спати. Не сиди довго в телефоні.

ЕННІ

На добраніч.

Марія виходить з кімнати та зачиняє двері.

Вмикається ФЕН.

ЕКСТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – РАНОК

Надворі ясно. Сонце вже високо.

За будинком – город, засаджений овочами.

Нахилившись, Марія збирає помідори в кошик у кінці городу.

Тихо. Лише чути спів птахів.

ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – КУХНЯ – ПІЗНІШЕ

Кімната залита сонячним світлом.

Вікно завішене квітковими фіранками. Під ним – маленький обідній стіл. На підлозі – кілька кошиків із помідорами.

Марія заходить до кімнати, ставить ще один поруч.

Слідом заходить Енні в піжамі.

МАРІЯ
Прокинулася?

ЕННІ
Так.

МАРІЯ
Сідай, будемо снідати.

Марія мие руки.

З каструлі насипає вівсяну кашу та додає свіжі ягоди. Ставить на стіл поруч із млинцями.

Енні, сідаючи за стіл, помічає зібрані помідори.

ЕННІ
Коли ти це встигла?

МАРІЯ
Що?
(помічає, куди спрямований погляд Енні)
А, це. Та мені не спалося, от і встала раніше. Вони вже відходять, тому зроблю ще трохи томату. Все одно пропадуть. У тебе які плани?

ЕННІ

Думала, може, прогуляюся. Давно не була біля озера.

МАРІЯ

Це правильно. Тобі треба більше бувати на сонці. Шкіра взагалі бліда. Сидиш зі своїми книжками, а на свіжому повітрі зовсім не буваєш.

ЕННІ

Неправда.

МАРІЯ

Чи я не знаю. Працюєш до вечора, а тоді відразу додому. Де ж та енергія візьметься, як ти тільки в приміщенні сидиш.

ЕННІ

Мам, не починай.

Марія завершує накривати на стіл.

Сідає навпроти.

ЕННІ (CONT'D)

Я прийду і допоможу тобі. Не роби сама.

МАРІЯ

Побачимо. Ти гуляй, не думай про роботу. Тобі треба відпочити.

ЕННІ

Я допоможу.

МАРІЯ

Гаразд, їж.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - КУХНЯ - ПІЗНІШЕ

На плиті стоять дві великі каструлі. Одна наполовину заповнена меленими томатами, а інша, повна, булькає від кипіння.

До столу прикріплена машинка для томатів. Енні крутить ручку однією рукою, а іншою кладе помідори зверху. Вичавлений сік стікає в меншу каструлю.

На підлозі, сидячи на маленькому стільці, Марія мие та нарізає помідори.

За декілька секунд вона встає, підходить до Енні, бере томат та виливає його в каструлю на плиті.

Знову сідає.

Вікно відчинене. Вітер роздмухує фіранки, заносючи свіже повітря до кімнати.

На небі збираються хмари.

Сонце починає заходити.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ВІТАЛЬНЯ - ПІЗНІШЕ

Вечір.

Кімната простора. Старі меблі. Багато картин. Вікна розташовані уздовж стіни. Велика шафа з малюнками квітів стоїть у кутку. Поруч - диван. Біля нього розташована маленька груба, більше схожа на камін.

Заходить Енні. Увесь одяг забруднений томатним соком. Вона відчиняє шафу, шукає одяг.

Раптом наштовхується на великий пакет. У ньому повно речей.

МАРІЯ (O.S.)

Ну що, знайшла?

До кімнати заходить Марія. Її фартух теж увесь брудний.

ЕННІ

Мамо, ти купила нові речі?

МАРІЯ

(підходить ближче)

Та це, це мені сусідка віддала.

Воно їй замале. От я і забрала.

Вони нові, брендові.

(з ентузіазмом)

Зачекай, я зніму фартух і приміряю.

Енні сідає на диван і затуляє обличчя руками. Майже плаче.

МАРІЯ (CONT'D)

Господи, Енні, що таке? Ти чого?

ЕННІ

Мамо, невже я така погана донька?

МАРІЯ

Ти що таке кажеш?

ЕННІ

То навіщо тоді ти береш речі інших людей? Невже в тебе немає доньки? Невже нікому про тебе піклуватися? Я скільки разів говорила: «Мамо, давай тобі купимо новий одяг, давай продамо цей будинок і житимемо в місті». Ну чому ти ніколи мене не слухаєш?

МАРІЯ

Енні, заспокойся. Це нові речі. Тітка Катя дала їх як подяку за допомогу. У цьому нічого такого. Я не розумію, чому ти так поводишся.

Енні починає плакати сильніше.

МАРІЯ (CONT'D)

(сідає поруч)

О Господи, Енні. Ну, якщо це так важливо, я віднесу їх назад. У мене достатньо речей. Я взяла з ввічливості. Хочеш, можеш купити щось сама. Мені будь-що сподобається. Гаразд?

З кухні чути кипіння.

Марія різко підскакує і біжить туди.

МАРІЯ (CONT'D)

Ой, що ж це! Зачекай.

ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ПРОДОВЖЕННЯ

Марія забігає на кухню та зменшує газ.

На столі стоять десятки банок з томатним соусом.

ЗВУК ДВЕРЕЙ.

Марія виглядає з кухні.

Енні зачиняє за собою двері, виходячи на вулицю.

МАРІЯ

Ну, і що мені з нею робити?

Марія повертається на кухню.

ЕКСТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ПРОДОВЖЕННЯ

Сильний вітер гне дерева. Небо темне.

Злегка починає крапати дощ.

Енні накидає кофту та прямує подалі від будинку.

ЕКСТ./ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ПІЗНІШЕ

Дощ надворі посилюється.

Енні біжить вулицею, прикриваючись руками. Вона швидко забігає у двір, зачиняє хвіртку і заходить у будинок.

Знімає мокре взуття.

Біля виходу на кріслі лежить той самий пакет із речами. Вона кидає на нього погляд і йде далі.

Поруч із вікном у вітальні стоїть Марія, стурбована.

Обличчя Енні видає її почуття.

ЕННІ

Вибач.

Марія злегка посміхається й підходить ближче. Вона прибирає мокре волосся з обличчя Енні та цілує її в щоку.

МАРІЯ

Тобі треба зігрітися. Я наберу ванну. Візьми теплі речі.

Енні витирає сльози і йде до вітальні.

ЕКСТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – РАНОК

На вулиці тихий ранок після дощу.

З будинку виходять Марія та Енні. Підходять до паркану.

Марія дістає маленький конверт і кладе його в сумку Енні.

МАРІЯ

Візьми, це допоможе погасити кредит швидше.

Енні відсторонюється.

ЕННІ

Ні, мамо, не треба. Усе йде добре,
ти ж знаєш. Я майже все виплатила.
Будь ласка, забери.

Енні віддає. Марія не приймає.

МАРІЯ

Бери. Це все, що я можу дати. Йди
швиденько. Скоро буде автобус.

Марія цілує її в щоку.

МАРІЯ (CONT'D)

Поспіши.

Енні йде до зупинки. Вона оглядається.

МАРІЯ (CONT'D)

Передавай привіт дівчатам. А так, я
поклала трохи їжі в сумку. Тому
перестань їсти із супермаркету.

ЕННІ

Добре.

Марія трохи спостерігає, а потім заходить усередину.

Енні йде, не обертаючись. Сльози збираються в очах. Вона
швидко їх витирає.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ДЕНЬ

Кав'ярня майже порожня.

Ліда прибирає робоче місце.

Енні працює з паперами поруч.

ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК.

Звук РОЗВИТОЇ СКЛЯНКИ привертає увагу до Ліди. Вона виглядає
шокованою. Рукою тримає слухавку.

ЕННІ

(підбігає)

Ліда? Що сталося? Говори!

ЛІДА

Тато. Його забрали до лікарні.
Сказали, треба якнайшвидше
приїхати. Кажуть, йому потрібна
операція.

Сльози з'являються на обличчі Ліди.

ЕННІ

Так, не хвилюйся. Сядь.

Енні садить її на стілець.

ЕННІ (CONT'D)

Я зараз викличу тобі таксі. Чуєш,
не бійся, з ним усе буде добре.

Енні відходить зробити дзвінок.

Ліда відкладає телефон тремтливими руками, намагається
заспокоїтися.

Енні повертається.

ЕННІ (CONT'D)

Таксі скоро буде. Я швиденько все
закрию і приїду до тебе. Бери речі
та чекай на вулиці.

Ліда повільно встає.

ЛІДА

Ні, не треба зачинятися. Сестра
також їде. Вона сказала, що це не
дуже серйозно. Не потрібно їхати. І
вибач, що отак усе кидаю.

ЕННІ

Не говори дурниць. Добре, я буду
тут. Як щось дізнаєшся – дзвони.

Ліда виходить з кав'ярні. Чекає на таксі надворі.

Енні спостерігає. Потім береться прибирати скло.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Майже вечір.

КЛІЄНТІВ трохи більше.

У приміщенні тихо та спокійно, грає легка музика.

Енні говорить по телефону.

ЕННІ

Це чудові новини. Добре, що нічого
серйозного.

(пауза)

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)

Ні, не хвилюйся. Це всього лише на місяць. Ідь.

(пауза)

Я знайду когось на пів ставки на цей період.

(пауза)

Так. Добре піклуйся про свого тата.

Анна заходить до кав'ярні.

ЕННІ (CONT'D)

Я ще подзвоню, бувай.

Енні кладе слухавку.

АННА

Ти можеш підійти, будь ласка, привезли книги.

ЕННІ

Це займе годину, тому побудь поки тут. Замовлень немає.

АННА

Окей.

Енні виходить.

Відчиняються двері. До кав'ярні заходить Люк.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Надворі сильний вітер – вісник дощу.

У кав'ярні лише Люк.

Енні сидить за касою, швидко набирає повідомлення.

НА ЕКРАНІ ТЕЛЕФОНУ: «Я сьогодні дуже втомилася. Можливо, завтра? Вибач...».

Енні відкладає телефон, її погляд зупиняється на Люкові.

Він непорушно дивиться у вікно.

Вона встає, підходить до його столика. Забирає брудний посуд, але не йде відразу. Погляд спрямовується у вікно.

Починається дощ.

ЕННІ

Здається, буде злива.

(до Люка)

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)
Ви можете взяти одну з наших
парасоль.

Енні вказує рукою на стійку з парасолями біля дверей.

Люк підіймає голову. Спочатку він дивиться на неї, а потім на стійку.

ЕННІ (CONT'D)
Повернете, коли зможете.

Ледь усміхається. Йде.

За хвилину Люк встає, бере свої речі, виходить на вулицю.

Дощ стає сильнішим.

Енні помічає, що він не взяв парасолю.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Через великі вікна видно сильний дощ.

З клієнтів лише Люк.

Біля каси прибирає ВІКА (20, студентка). Збирається йти.

До книгарні входить Енні. Тримає склянку кави в руці.

ЕННІ
Завершила?

ВІКА
Так. Якщо я більше не потрібна, я
піду.

ЕННІ
Так, йди. Добре попрацювала. Завтра
можеш приходити пізніше. Я буду тут
зранку.

ВІКА
Добре, дякую. До побачення.

Віка йде.

Енні помічає Люка.

Він непорушно сидить за звичним столиком.

Енні ставить чайник кип'ятитися, насипає заварку в чашку.

Приходить повідомлення. Енні перевіряє його.

НА ЕКРАНІ ТЕЛЕФОНУ: «Платіж за кредитом зараховано».

Вираз обличчя Енні відображає сум. Вона відкладає телефон, йде до програвача. Змінює пісню, робить трішки гучніше.

Вона наливає воду в дві чашки. Бере їх, підходить до Люка. Одну ставить на його стіл, іншу тримає в руці.

Люк здивовано підводить погляд.

ЕННІ
За рахунок закладу.

Люк злегка киває на знак подяки.

Енні ставить чашку на сусідній столик, сідає.

Їх розділяє прохід.

Обоє мовчки дивляться у вікно.

МУЗИКА: програвач.

ЕННІ (CONT'D)
Знаєте, мені дуже подобається така
погода. Коли йде грозовий дощ.

Люк дивиться на Енні.

ЕННІ (CONT'D)
Дивно, правда? Більшість людей
скаржаться на поганий настрій чи на
те, що треба залишатися вдома, що
нічого не працює. А я це люблю.
Сидіти ось так біля вікна і
спостерігати. Відчуття, немов увесь
світ очищається. Мені чомусь стає
спокійно – там, надворі,
відбувається щось жахливе й
неприємне, а я в безпеці. Ця ілюзія
робить мене щасливою. Бо я знаю –
зі мною нічого не станеться.

П'є чай.

ЕННІ (CONT'D)
Тому кожного разу, коли іде дощ, я
радію. Я знаю, так не можна, і це
егоїстично – іншим він може
приносити проблеми. Але я б хотіла,
аби таких днів було більше. Щоб
відчуття захищеності не
закінчувалося. Немов хтось
приховано оберігає мене.
(MORE)

ЕННІ (CONT'D)

Так, ніби мені знову десять, і весь
мій світ залежить від однієї
людини.

CUT TO:

ФЛЕШБЕК (КІЛЬКА ДНІВ ТОМУ) - ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ -
ВІТАЛЬНЯ - ВЕЧІР

Усередині маленької груби жевріє полум'я.

Марія сидить у кріслі-гойдалці, вишиває.

В іншому кінці кімнати, біля вікна, Енні спостерігає за
грозовим дощем. Вона повертається до Марії, схиляє голову на
руки, заплющує очі й злегка усміхається.

СЬОГОДНІ - ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ВЕЧІР

На годиннику майже 20:00.

У кав'ярні кілька клієнтів: ХЛОПЕЦЬ ТА ДІВЧИНА за одним
столиком, Люк - за іншим.

Віка готується до закриття.

Усередину заходять Енні з МАКСИМОМ (30 років, високий, світле
волосся, формальний одяг).

ЕННІ

(до Максима)

Почекай тут, я скоро.

Максим сідає за столик навпроти Люка.

Енні прямує до каси.

Люк відводить погляд від вікна і дивиться на Максима.

Максим помічає, їхні очі зустрічаються.

Секунда дискомфорту.

Люк повертається до вікна, знову заглиблюючись у
спостереження.

Віка проходить повз них, виходить.

Максим встає і прямує до Енні. Вона порпається в документах.

Люк знову відриває погляд, спостерігає за ним.

Максим щось говорить, Енні погоджується. Він бере каву й прямує до виходу.

МАКСИМ
Чекатиму в машині.

Двері за ним зачиняються.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Починається дощ.

Люк виходить першим.

Енні вимикає світло і йде за ним.

Люк одягається.

Енні замикає крамницю.

Люк мовчки киває. Йде до світлофора і чекає на зелене світло.

Його погляд зупиняється на Енні. Вона біжить до машини, прикриваючись руками від дощу. Відчиняє двері та сідає.

Машина рушає.

Загоряється зелене світло – Люк йде.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Надворі сильний дощ.

Енні швидко забігає всередину. Залишає парасолю та струшує мокре волосся.

Її погляд зупиняється на столику Люка. Порожній.

Енні прямує до каси.

Віка працює над замовленнями.

ЕННІ
Вибач, надворі таке коїться. Це ніяк не схоже на кінець серпня. Слухай, можеш побути тут ще хвилин десять? Я швидко забіжу до Ані.

ВІКА
Звісно, не поспішайте. У мене ще є час.

ЕННІ

(вказує на стіл біля
вікна)

А чоловік, який зазвичай сидить он
там, не приходив?

ВІКА

Який чоловік? Сьогодні багато хто
сидів там.

ЕННІ

Гаразд, не зважай.

Енні відчиняє двері та заходить до книгарні.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Енні заходить усередину.

Віка сидить за столиком.

ЕННІ

Дякую, що почекала.

Віка встає, починає вдягатися.

ЕННІ (CONT'D)

Зачекай, я викличу тобі таксі.

Енні бере телефон.

ВІКА

Та ні, не треба. Мене тато забере.
До побачення.

Віка йде.

ЕННІ

Бувай.

Енні відкладає телефон, дивиться на годинник. Він вказує на
19:00.

Вона обводить очима кав'ярню. У правому кутку кімнати молода
пара, ДІВЧИНА та ХЛОПЕЦЬ, переглядають фільм у ноутбучі. У
обох по одному навушнику.

Потім дивиться в бік вікна.

Бачить Люка. Його мокре волосся починає крутитися.

Більше нікого немає.

Вона підходить до барної стійки та вмикає чайник. Дістає дві великі чашки. З полиці бере банку з джемом. Кладе по ложці в кожену чашку, заливає гарячою водою.

Йде в іншу кімнату. За хвилину повертається з рушником.

Бере дві чашки. Прямуює до Люка.

Енні ставить чай на стіл і простягає рушник.

Люк підводить погляд. Здивований.

ЕННІ (CONT'D)

Цей чай робила моя мама. Спробуйте, він смачний. Вона завжди говорить: чашка чаю – найкращий друг у таку погоду. Там малина, лимон та м'ята. У вас же немає алергії?

ЛЮК

Дякую.

Люк відкладає рушник.

Енні бере свою чашку та сідає навпроти.

ЕННІ

Як вас звати? Якщо не хочете, можете не говорити, я зрозумію.

Люк не відповідає.

ЕННІ (CONT'D)

Я Енні. Дивно, чи не так? Зовсім незвичне ім'я для цієї країни, а тим паче для місця, де я виросла. Це все моя мама, вона дала ім'я.

Люк зосереджує погляд на Енні.

ЕННІ (CONT'D)

Вона завжди робить щось незвичне. Дуже відрізняється від інших. Працює вчителем фізики. Раніше мріяла стати першою жінкою-космонавтом на Місяці.

Люк усміхається.

ЕННІ (CONT'D)

Бачите, я ж говорила – вона не така, як усі. У неї були великі плани. А тоді з'явилася я, і більше жодної згадки про космос.

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)
 (обхоплює чашку руками)
 Енні Кеннон – найвидатніша жінка-астроном, так каже мама. Мене назвали на її честь.

ЛЮК
 Люк.

Енні дивиться на нього.

ЛЮК (CONT'D)
 Моє ім'я.

Вони обоє злегка сміються.

ЛЮК (CONT'D)
 Але не знаю чому.

Деякий час вони сидять мовчки.

ЕННІ
 Мені воно не подобається... моє ім'я.
 Відчуття, ніби воно для мене чуже.
 Як і все, що пов'язане з ним.
 Можливо, тому що це нагадування:
 через мене життя мами було зруйноване.
 (пауза)
 Якби вона не зустріла тата і не народила мене, то зараз усе було б інакше.

ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ВІТАЛЬНЯ – ДЕНЬ – 2004

Літо.

Біля шафи на підлозі розкидані книжки: художні, шкільні, казки. Переважна більшість – наукові праці англійською, українською та французькою мовами.

Марія витирає з них пил і розставляє на полиці. Тихо наспівує собі під ніс.

Вона бере книгу з астрономії й відкриває її. Усі записи англійською. Вона обережно перегортає кожну сторінку.

ЗВУК ХВІРТКИ перериває читання.

Марія швидко піднімається, вибігає надвір.

ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ПРОДОВЖЕННЯ

Марія помічає Енні (6 років) - розкуйовджене волосся, бруд на обличчі, кров на коліні, поруч - зламаний велосипед.

Енні стоїть, ледь стримуючи сльози. Бачить Марію - зривається в ридання.

ЕННІ

Мама!

Марія схвильовано підбігає.

МАРІЯ

(оглядає травми)

Господи, що трапилось? Ти ціла?

ЕННІ

Мені боляче.

МАРІЯ

Де саме?

Енні вказує на коліно. Невелика рана, хоча крові досить багато.

МАРІЯ (CONT'D)

Десь іще болить? Голова, вдарилася головою?

Енні заперечно хитає.

Марія міцно обіймає її.

МАРІЯ (CONT'D)

Нічого, це мине. От побачиш, за кілька днів і не згадаєш.

Марія витирає сльози з її обличчя.

МАРІЯ (CONT'D)

Ходімо промиємо рану. А потім підемо за морозивом. Гаразд?

Обличчя Енні світлішає. Очі сяють.

Вони прямують до будинку.

ЕННІ

А це не буде боляче?

МАРІЯ

Не більше, ніж мені.

Заходять всередину.

ЕКСТ. СЕЛО - ВУЛИЦЯ - ПІЗНІШЕ

Марія та Енні йдуть, тримаючись за руки. Їдять морозиво.
Коліно Енні заклеєне пластиром.

ЕННІ

Мамо?

МАРІЯ

Що?

ЕННІ

А ти не засмучуєшся, що я народилася?

Марія зупиняється.

МАРІЯ

Чому ти про це питаєш?

ЕННІ

Я просто чула, як тітоньки
розмовляли. Вони казали, якби не я,
то ти б була успішною. І не жила як
вдова. А що таке вдова?

МАРІЯ

(страх в очах)

Хто, хто таке казав?

ЕННІ

Тітоньки біля магазину.

Марія знервовано оглядається. Потім присідає і лагідно
дивиться на Енні.

МАРІЯ

Вони говорили не про мене.
Послухай, ніколи не звертай уваги
на те, що кажуть інші. І не роби
висновків лише зі слів людей. Ти
повинна сама вирішувати, що правда,
а що ні.
Люди можуть говорити багато
дурниць, і частина з того - їх
власні страхи. Пообіцяй мені не
вірити всьому, що кажуть. А якщо
заплутаєшся, то завжди запитуй
мене. Добре?

ЕННІ

Так.

Вони продовжують іти.

ЕННІ (CONT'D)

Вибач. Я більше ніколи їх не слухатиму.

МАРІЯ

Вони не погані й піклуються про тебе. Просто іноді можуть говорити те, чого не знають. Ось чому важливо спочатку дізнатися правду, а потім робити висновки.

ЕННІ

Я ніколи нікому нічого не розповідатиму. Лише тобі.

МАРІЯ

(посміхається)

Справді?

ЕННІ

Угу. Тільки ти знатимеш про мене все. А я про тебе.

МАРІЯ

Домовились.

ЕННІ (V.O.)

(29 років)

Того дня мама сказала мені ще дещо: людина може шкодувати про багато речей, але про народження дитини – ніколи.

Марія та Енні продовжують іти, тримаючись за руки. Енні трохи підтанцює. Сонце починає заходити за горизонт.

СЬОГОДНІ – ІНТ. – ЛЬВІВ – ВУЛИЦЯ – ДЕНЬ

Початок осені. Мокре листя на дорогах свідчить про нещодавній дощ.

Енні, тримаючи стакан кави, йде вулицею. Настрій чудовий, вона злегка посміхається.

Переходить дорогу, прямує до книгарні.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні заходить, йде до каси.

Анна обслуговує клієнта.

АННА

Дякую, що обрали наш магазин,
приємного читання.

ЕННІ

Привіт. Сьогодні щось людно.

АННА

Це ще майже всі пішли, годину тому
взагалі не можна було пройти. Всі
досі запитують про нового автора.
Ти читала його?

ЕННІ

Не встигла.

АННА

Драми – не моє, але ця книга одна з
найкращих, яку я читала. Я десь
чула, що в автора був тяжкий
період, тому він опублікувався під
псевдонімом і відмовляється
з'являтися на публіці.

Енні оглядає зал.

ЕННІ

Цікаво, не чула про це.

До каси підходить КЛІЄНТ, тримає книгу «МІСТО СКАРБІВ».

АННА

(до клієнта)

Доброго дня.

Вона бере книгу, обережно загортає.

АННА (CONT'D)

(до Енні)

О, до речі, твоя бабуся приходила.

ЕННІ

Бабуся? Вона казала, навіщо?

АННА

Ні. Сказала, що почекає на тебе.
Але це було годину тому.

(MORE)

АННА (CONT'D)
Я не помітила, як вона пішла.
Можливо, вона в кав'ярні.

ЕННІ
Зараз перевірю.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні заходить до кав'ярні.

За одним зі столиків сидить БАБУСЯ (70 років, коротка стильна зачіска, дорогий атласний костюм та туфлі на підборах). Неторкана кава стоїть поруч.

Енні помічає її та підходить ближче.

ЕННІ
Бабусю?

БАБУСЯ
(встає, цілує Енні)
Енні. Привіт.

ЕННІ
Що ти тут робиш? Чому не
подзвонила?

БАБУСЯ
Вирішила зробити сюрприз.

Енні сідає поруч.

БАБУСЯ (CONT'D)
Як ти? Все добре?

Енні киває.

БАБУСЯ (CONT'D)
А як справи у мамі? Давно з нею не
розмовляла.

ЕННІ
У неї все чудово. Бабусю, що ти
хотіла?

БАБУСЯ
А що, я вже не можу провідати
онуку?

ЕННІ
Бабусю.

БАБУСЯ

Ну добре. Пам'ятаєш, я тобі колись розповідала про своїх друзів? Ті, що мають видавничу фірму. У них ще є син твого віку.

ЕННІ

Знову?

БАБУСЯ

Послухай. Це лише зустріч. Вони часто про тебе запитують. Неввічливо стільки відмовляти. Та й їхньому синові компанія не зашкодить.

ЕННІ

Навіщо це все? Ти ж знаєш, що у мене є хлопець. Я не хочу, щоб ти мене сватала.

БАБУСЯ

Знаю я все про нього, але ви то разом, то ні. Це неправильні стосунки. Та й до того ж я не збираюся тебе сватати. Просто дружня зустріч, яка може перерости в ділову. Подумай. Такі зв'язки тобі знадобляться.

ЕННІ

Гаразд, я подумаю. Але це не скоро. Однієї з моїх працівниць поки що немає, тому вільного часу обмаль.

БАБУСЯ

От і добре. Але не зволікай.

Бабуся встає.

БАБУСЯ (CONT'D)

Чекаю дзвінка на цьому тижні.

Бабуся бере своє пальто.

БАБУСЯ (CONT'D)

(прибирає волосся з
обличчя Енні)

Не перепрацьовуй.

Потім йде.

ЕННІ

Бувай.

Енні проводить Бабусю поглядом. Коли силует зникає, втомлена, вона кладе голову на стіл і закриває очі.

ІНТ. ЛЬВІВ – РЕСТОРАН – ВЕЧІР

Енні заходить до ресторану. У холі помічає Бабусю.

Бабуся схвильовано підходить до неї.

БАБУСЯ

Чому так довго? Ми вже спізналися.
Ти ж знаєш, як я цього не люблю.
Твій дідусь називав це проявом
невихованості.

Енні знімає пальто, віддає в гардероб.

ЕННІ

Вибач. Працівниця затрималася. Я не
могла покинути книгарню.

БАБУСЯ

Ну, хоч гарну сукню вдягла. А що з
волоссям?

Зачіска Енні трохи розпалася, але все ще виглядає чудово.

ЕННІ

Там дощ.

БАБУСЯ

У тебе що, немає парасолі?

Бабуся руками пригладжує волосся.

БАБУСЯ (CONT'D)

Добре, пішли. Вибачся, як тільки
зайдемо.

Вони прямують до залу ресторану.

Заклад виглядає дорого. Високі стелі, маленькі столики з
білосніжними скатертинами, офіціанти в костюмах і тьмяне
світло. Все це надає шарму західноєвропейського ресторану.

ОФІЦІАНТ зустрічає їх на вході та проводить до найкращого
столика.

За ним сидять ІРИНА (55 років, вишуканий одяг та прикраси) та
ОЛЕКСІЙ (60 років, дорогий костюм).

Олексій встає.

БАБУСЯ (CONT'D)

Вітаю. Познайомтеся, це моя онука
Енні. А це Ірина та Олексій.

ЕННІ

Доброго вечора. Вибачте за
запізнення, дещо затрималася на
роботі.

Всі сідають.

ОЛЕКСІЙ

Нічого, ми теж тільки-но прийшли.
Ваша бабуся говорила, що у вас є
книгарня. Сподіваюся, справи йдуть
добре.

ЕННІ

Так, дякую.

БАБУСЯ

Я не бачу вашого сина.
Запізнюється?

Ірина та Олексій обмінюються поглядами.

ІРИНА

Він передавав вибачення. Виникли
термінові справи.

БАБУСЯ

Ну що ж, я розумію. Молодий
письменник, багато роботи.

ІРИНА

(зніжковіло)

Так.

ОЛЕКСІЙ

Енні, розкажіть про себе. Бабуся
стільки хвалилася вами, що нам не
терпілося познайомитись. Чому саме
книжковий бізнес?

ІРИНА

Що за дурниці ти питаєш? Невже ти
сам там не працюєш?

ОЛЕКСІЙ

Тому і питаю. Цікаво почути думку
колеги. Ну, Енні, що саме вас
приваблює у книжках?

ЕННІ

Не можу сказати точно. Я любила читати ще з дитинства. Моя мама завжди романтизувала світ. Мабуть, я навчилася цього від неї. Коли я виросла, то запитала себе, як мені заробляти на життя тим, що я люблю. Ось так і з'явилася ідея. Звичайно, поки що прибуток невеликий, але мені подобається.

ОЛЕКСІЙ

Яка гарна відповідь. Люба, пам'ятаєш мене в 30 років? Я тоді й не знав, чим буду займатися. А зараз маю успішну компанію. Тому, Енні, вважаю, ви досягли чудових результатів.

ЕННІ

Дякую. Моя мама--

БАБУСЯ

Це в неї від діда. Пам'ятаєш, яким він був? Всі конкуренти його боялися.

ОЛЕКСІЙ

Це правда. Чудовий був бізнесмен і людина.

ОФІЦІАНТ підходить до столика.

ОФІЦІАНТ

Ви готові зробити замовлення?

ІРИНА

Енні?

ЕННІ

Я не знаю, все виглядає апетитно.

ОЛЕКСІЙ

Оберіть стейк, у них чудове м'ясо.

ОФІЦІАНТ

Дякуємо.

БАБУСЯ

Вона візьме качку. Енні завжди замовляла її, коли ми обідали з дідусем.

Офіціант чекає підтвердження.

ЕННІ
Качка підходить.

БАБУСЯ
А мені, будь ласка--

Енні дивиться навколо. Усе видається їй чужим. Навіть її рідна бабуся.

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ВЕЧІР

На вулиці ще світло.

Кав'ярня майже порожня.

Віка готує замовлення.

За столиками біля вікна навпроти один одного сидять Енні та Люк. Їхні погляди спрямовані на дітей, які граються через дорогу з собакою.

ЕННІ
Як ви вважаєте, що краще: не мати глибоких думок і розуміння чогось важливого - і бути щасливим, чи бачити й відчувати все на світі, несучи цей тягар?

Люк дивиться на Енні. Потім знову у вікно.

ЛЮК
Я вважаю, що незнання - це великий привілей, який дається не всім. Прожити життя, не замислюючись, - це не так вже й погано. Твоє життя не обов'язково має бути обтяжене думками чи діями. Ти можеш просто жити. Як це робить більшість на цій планеті. Але якщо вже на твою долю випадає другий варіант, то вибору немає. Доведеться все життя жити з важким серцем. Але і це також добре. Хоч ти й звертаєш увагу на все жахливе, що є у світі, але також бачиш і хороше. Проживши життя, помічаючи усю красу, відчуваючи кожен подих, біжучи з усієї сили, - це досить непогано.
(погляд на Енні)
Чи не так?

ЕННІ
 Ви маєте рацію. Обидва варіанти
 чудові.

CUT TO:

ІНТ./ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ДЕНЬ - 2011

Енні сидить у вітальні, читає. Злегка притупцює.

Полиця біля неї містить значно менше наукових книг. Тепер вони лежать на підлозі поруч.

РАДІО З КУХНІ.

До двору на велосипеді під'їжджає САША (14 років, високий, худорлявий). Він щосили дзеленчить велосипедним дзвінком.

Енні відкладає книгу, швидко встає, підбігає до вікна. Саша махає їй.

Енні біжить до коридору, одягає куртку, взувається.

ЕННІ
 Я пішла!

Марія визирає з кухні.

МАРІЯ
 Куди?

Енні відчиняє двері, збирається виходити.

ЕННІ
 Саша прийшов.

МАРІЯ
 Зачекай.

Марія йде на кухню. За 10 секунд повертається. У руках тримає пакет із пиріжками. Вручає їх Енні.

МАРІЯ (CONT'D)
 Візьми, з'їсте.

Енні виходить. Біжить надвір.

Енні кладе пиріжки в кошик спереду й застрибує на багажник велосипеда.

Саша починає крутити педалі. Енні міцно тримається.

Вони швидко мчать дорогою.

ЕКСТ. СЕЛО - ОЗЕРО - ПІЗНІШЕ

Надворі дме приємний весняний вітер. Трава вже зелена. Дерева майже розквітли. У густій зелені сонячні проблиски грають у воді, фарбуючи озеро у смарагдовий колір.

На узбіччі під деревом Енні та Саша сидять разом, їдять.

За кілька метрів від них - двоє ХЛОПЦІВ (друзі) граються біля води.

Час ніби зупинився. Спокій порушують далекі голоси та кроки, що наближаються.

За деревом, на дорозі, з'являються два жіночі силуети: ОЛЕСЯ (50 років, вчителька) та ОЛЯ (40 років, вчителька).

Енні та Саша приховані від перехожих, але достатньо близько, щоб усе чути.

ОЛЕСЯ

Чула новину?

ОЛЯ

Ти про ту ситуацію з Марією? Мені Олег Миколайович вчора щось говорив. Я так зрозуміла, її кликали працювати у місто.

Енні чує розмову, прислухається.

ОЛЕСЯ

Так. Вона відмовилася.

ОЛЯ

Але чому? Нащо їй сидіти тут?

ОЛЕСЯ

Я чула, вона сильно посварилася з батьками чоловіка. Вони звинуватили її у смерті сина і вигнали. Мабуть, через це не хоче туди повертатися.

ОЛЯ

Боже, це ж треба. Що вони за люди, що виганяють невістку, та ще й вагітну їхньою онукою?

ОЛЕСЯ

Наскільки мені відомо, вони багаті. Тому, напевно, через гроші.

ОЛЯ

Бідна Марія, втратити чоловіка
після одруження, та ще й з
маленькою дитиною. Як вона все
вистерпіла.

ОЛЕСЯ

Надія на її дочку, можливо, вона
зможе вирватися звідси та забрати
матір. Усі знають, що їм тут не
місце.

ОЛЯ

Які тільки є жахливі люди.

ОЛЕСЯ

І не говори.

Енні більше їх не чує. Вона сидить зі скам'янілим обличчям.
Сльози котяться по щоках. Саша непорушно дивиться на неї.

САША

Енні.

Енні роздратовано встає і йде геть.

Саша зі спини бачить, як вона витирає обличчя руками.

ЕКСТ./ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ПРОДОВЖЕННЯ

Енні швидко підходить до будинку, відчиняє двері та заходить.
Гримає дверима. Йде до своєї кімнати.

Марія визирає з кухні. Бачить, як двері кімнати Енні
зачиняються.

МАРІЯ

(про себе)

(стурбовано)

Так швидко прийшла? Мабуть, знову
посварилися.

Марія знову повертається на кухню.

СЬОГОДНІ - ІНТ. ЛЬВІВ - КВАРТИРА ЕННІ - РАНОК

Енні швидко збирається. Вона дістає з шафи два жакети,
приміряє перед дзеркалом, який кращий.

Однією рукою тримає телефон біля вуха.

ЕННІ

(у телефон)

Я не розумію, навіщо тобі з ним зустрічатися?

(пауза)

Ну і що, що ми вже рік разом? Ми майже не бачимося.

(пауза)

Добре, добре. На один день. Але, мамо, жодних запитань. Швиденько пообідаємо – і все.

Енні одягає жакет і прямує до коридору. Вона дістає високі чоботи на підборах і взуває їх.

ЕННІ (CONT'D)

Я запитаю в нього. Можливо, наступного тижня.

(пауза)

Так. Я зрозуміла. Мам, я вже запізнююся. Я поговорю з ним і потім повідомлю. Бувай.

Енні кладе телефон у сумку, виходить із квартири.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Енні та Максим сидять за столиком.

Поруч із ними – Люк, він непорушно дивиться у вікно. Книга відкрита навпроти нього.

МАКСИМ

Не розумію, навіщо мені туди їхати?

ЕННІ

Вона моя мама і має право знати, з ким я зустрічаюся вже рік. Тобі важко?

МАКСИМ

Ти ж знаєш, я не люблю зустрічей з батьками. Вони починають запитувати про одруження. Всі ці запитання. Ми самі ще про це не говорили.

ЕННІ

Я обіцяю, нічого такого не буде. Вона просто хоче познайомитися. Всього на кілька годин. Ну? Гаразд?

Столики розташовані близько, тому Люк чує всю розмову. Він мимоволі дивиться на них, але швидко відвертається.

МАКСИМ

Добре. На кілька годин. І жодних особистих запитань.

ЕННІ

Дякую. Вона запрошує нас до себе, тому поїдемо машиною. Це година від міста.

МАКСИМ

У село? Ти хочеш, щоб я туди їхав?

ЕННІ

Ти щось маєш проти?

МАКСИМ

У мене нова машина. Ти ж знаєш, які там дороги.

ЕННІ

Не починай. Тоді я пишу мамі, що ми будемо?

МАКСИМ

Ага.

Енні дістає телефон і набирає повідомлення.

Потім встає, підходить до Максима й обіймає його. Легенько цілує у щок.

МАКСИМ (CONT'D)

Будеш винна.

ЕННІ

Ти почекаєш?

МАКСИМ

Ні, я домовився з хлопцями. Коли будеш удома, наberi. Я під'їду.

Максим встає, бере пальто і виходить.

Лук знову відриває погляд і дивиться на Максима.

Двері зачиняються.

ІНТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ДЕНЬ

ДЗВІНОК У ДВЕРІ.

Марія відчиняє.

Енні та Максим стоять із квітами.

ЕННІ

Привіт.

МАКСИМ

Доброго дня.

МАРІЯ

Вітаю. Заходьте.

Вони роззубаються та проходять усередину.

МАКСИМ

(вручає квіти Марії)

Це вам.

МАРІЯ

Ой, які гарні! Дякую.

ЕННІ

Мамо, ми ненадовго. У Макса зустріч увечері.

МАРІЯ

Добре, проходьте. Усе вже готове.

(вказує на ванну кімнату)

Максим, руки помити он там.

Максим прямує туди.

МАРІЯ (CONT'D)

(до Енні)

Гарний. Мабуть, багатий.

ЕННІ

Мамо, яка різниця. Я не через це з ним.

МАРІЯ

Та звісно ж. Я знаю. Просто кажу.

Енні знімає пальто.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - КУХНЯ - ПІЗНІШЕ

Марія, Енні та Максим сидять за столом.

Тарілка Максима майже повна. Він нічого не їсть. Видно, що йому не зовсім комфортно. Він періодично заглядає в телефон.

Енні та Марія це помічають.

МАРІЯ

А де ви працюєте? Енні говорила
щось пов'язане з цінними паперами.
Але я не зовсім розуміюся на цьому.

МАКСИМ

(підводить очі)

Я працюю в інвестиційній компанії.
Залучаю кошти клієнтів у
прибутковий бізнес.

Знову дивиться в телефон.

МАРІЯ

Мабуть, це дуже цікаво.

МАКСИМ

Там хороші гроші.

МАРІЯ

Так, це також важливо.

Максим різко встає.

МАКСИМ

Я перепрошую. Мені терміново
потрібно зробити телефонний
дзвінок. Я вийду на вулицю?

ЕННІ

Зараз?

Максим дивиться на неї – мовчазне запитання. Виходить.

МАРІЯ

Мабуть, це по роботі, нічого
страшного.

Енні та Марія залишаються за столом.

Настає тиша.

ЕННІ

Він зазвичай не такий.

МАРІЯ

Я ж нічого не маю проти.

ЕННІ

Ні, ти маєш, я це бачу.

МАРІЯ

Я думаю, він чудова людина,
працьовита. Але чи любиш ти його?

ЕННІ

Мам, ось чому я не хотіла вас
знайомити. Ти завжди так. Як тільки
я когось знайду, ти починаєш ці
запитання.

Нам добре разом. Можливо, я його
люблю. Я ще не знаю. Лише рік
пройшов.

МАРІЯ

З твоїм батьком я знала це з
першого дня.

ЕННІ

Ми просто різні. Я не можу сліпо
довіритися людині. Мені потрібен
час.

МАРІЯ

Можливо, колись ти побачиш, що з
правильною людиною розумієш швидше.

ЕННІ

Мамо, навіщо ти це робиш? Я
щаслива. Зрозуміло? Мені справді
добре з ним. І я... я люблю його.

МАРІЯ

Якщо ти так кажеш, я рада за тебе.

Енні встає.

ЕННІ

Піду перевірю.

Енні прямує до дверей. Виходить, підходить до Максима. Він
завершує розмову по телефону.

Через вікно ми бачимо, як він щось пояснює Енні. Вона починає
кричати на нього. Максим іде до машини. Енні заходить до
будинку.

Вона бере пальто.

Марія підходить до дверей.

ЕННІ (CONT'D)

Мам, не кажи нічого.

МАРІЯ

Що сталося?

ЕННІ

Його терміново викликають на роботу. Він просив передати вибачення. Нам треба йти.

МАРІЯ

Ой, що ж поробиш, нічого страшного. Приїдете ще іншим разом.

ЕННІ

Я пішла.

Енні збирається виходити, як Марія її зупиняє.

МАРІЯ

Зачекай.

(застібає пальто Енні)

Зважай на погоду – потрібно застібатися, коли холодно. Навіть якщо незручно. Добре?

ЕКСТ. СЕЛО – БУДИНОК МАРІЇ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні виходить із двору. В очах сльози. Вона швидко сідає в машину.

Вони рушають.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – КНИГАРНЯ – ВЕЧІР

Машина зупиняється навпроти книгарні.

Енні швидко відстібає пасок безпеки та виходить із машини. Максим слідує за нею.

МАКСИМ

Енні!

ЕННІ

(розлючено)

Це моя мама! Я не дозволю, щоб із нею так поводитися. Ти можеш не поважати мене, але не мою маму. Я попросила лише одного. Тобі так важко було посидіти дві години?

МАКСИМ

Що я мав робити? Це моя робота.

Енні знервовано сміється.

ЕННІ
Справді? Робота?
(пауза)
Знаєш що, з мене досить. Між нами
все скінчено.

МАКСИМ
Що? Ен!

ЕННІ
Я скільки разів тобі говорила. Я
ненавиджу, коли ти мене так
називаєш.
Будь ласка, їдь. Я не хочу тебе
зараз бачити.

Енні починає йти.

Максим стоїть на місці.

МАКСИМ
Гей! Енні! Давай поговоримо.
Зачекай.

Максим наздоганяє Енні.

На відстані ми бачимо, як вони сваряться.

Енні знову йде.

Максим повертається до машини.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПРОДОВЖЕННЯ
Енні заходить усередину.

Вона ловить погляд Люка. Він усе бачив.

Потім розлючено йде до робочого місця.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ
Енні та Люк сидять за двома сусідніми столиками.

ЕННІ
Ми розійшлися. Це кінець.
Люк дивиться на Енні.

ЕННІ (CONT'D)
Якою ж я була дурепою.

Він злегка усміхається. Вона також.

ЕННІ (CONT'D)

Гей! Ви засміялися. Значить, це правда.

(пауза)

І що мені тепер робити: злитися чи радіти? Боже, це так соромно.

ІНТ. ТОРГОВИЙ ЦЕНТР – МАГАЗИН ВЗУТТЯ – ДЕНЬ

Марія стоїть перед дзеркалом, приміряє взуття на підборах.

Енні підходить, тримаючи пару шкіряних туфель.

ЕННІ

Ну як тобі?

МАРІЯ

Здається, вони мені не пасують.
Занадто яскраві.

ЕННІ

(простягає інші туфлі)
Тоді спробуй ці.

Марія приміряє.

ЕННІ (CONT'D)

Що скажеш? Мені подобаються.

МАРІЯ

Не знаю, куди я їх буду носити? Ні, ні, не треба.

Марія знімає їх.

ЕННІ

Як це нікуди? А робота? Ти ж у мене гарна, і взуття потрібне відповідне.

Енні бере туфлі.

ЕННІ (CONT'D)

(до КОНСУЛЬТАНТА)

Вибачте, ми беремо їх. А також ці.

Енні бере з полиці туфлі на високих підборах.

МАРІЯ

А це кому?

ЕННІ
Мені, я ж також красуня.

Марія перевзувається.

ЕННІ (CONT'D)
А зараз - зачіска.

МАРІЯ
Енні, навіщо це все? Я приїхала тебе побачити, а ти мене вже три години по цих магазинах водиш. Я ж казала, мені нічого не потрібно.

ЕННІ
Це потрібно мені. А ти зі мною за компанію. Я хочу щось змінити. Можливо, слід зробити волосся коротшим?

Енні підіймає волосся вгору, імітуючи каре.

ЕННІ (CONT'D)
Як тобі?

МАРІЯ
Не треба. Не вистачало ще через хлопця собі волосся псувати.

ЕННІ
Це не через нього. Просто хочеться чогось нового.

МАРІЯ
Роби, як знаєш.

Енні стоїть перед дзеркалом, завиває волосся.

ЕННІ
(про себе)
Чи краще накрутити?

Марія йде до каси.

ЕННІ (CONT'D)
(бере пакети з одягом)
Мамо, зачекай на мене.

ІНТ. ЛЬВІВ - КВАРТИРА ЕННІ - ПІЗНІШЕ

Енні та Марія заходять до квартири. Їхнє волосся змінене: у Марії новий колір, в Енні - коротше та хвилясте.

Заносять велику кількість пакунків.

МАРІЯ

Боже, як я втомилася. Невже комусь
це подобається?

Знімають взуття, проходять.

Марія прямує до вітальні. Енні випереджає її та стає на
проході.

ЕННІ

Перед тим як зайдеш, знай: я дуже
поспішала. І в мене так не завжди.

Марія проходить повз.

Вітальня видається темною, крізь закриті штори ледь
пробивається світло. Диван і підлога закидані речами та
взуттям. Кімната виглядає неохайно.

Марія зупиняється, з докором дивиться на Енні.

ЕННІ (CONT'D)

Я зараз усе швиденько приберу.

Енні бере одяг, несе до спальні.

Марія відкриває штори та вікно. Проходить далі кімнатою та
сідає у вільне крісло. Втома підкорює її.

МАРІЯ

Залиш, зараз я відпочину та
приберу.

Енні повертається у вітальню.

ЕННІ

Ні, не треба. Я вже майже все.

Вона підхоплює весь одяг руками та намагається втримати. Дещо
знову падає на підлогу.

Енні опускає руки, і все випадає. Вона втомлено падає на
диван, заплющує очі.

ІНТ. ЛЬВІВ - КВАРТИРА ЕННІ - ПІЗНІШЕ

МУЗИКА: програвач.

Квартира здається значно чистішою.

Марія витирає пил на підвіконні у вітальні. Крізь відчинені навстіж вікна до кімнати проникає осіння прохолода та золотисте світло заходу сонця.

Енні прибирає у ванній кімнаті.

ЕННІ

Мам!

МАРІЯ

Що?

ЕННІ (O.S.)

А чому ти ні з ким не зустрічалася після тата?

Марія зупиняється.

ЕННІ (CONT'D)

Минуло вже тридцять років. Як ти можеш бути так довго сама?

МАРІЯ

Я звикла. Віриш чи ні, але краще бути самій, ніж із чоловіком, який не є твоїм татом.

Енні також зупиняється.

ЕННІ

Ти думаєш, тато образився б, якби ти з кимось зустрічалася?

МАРІЯ

Можливо. Він був дуже ревливим.

ЕННІ

Справді?

МАРІЯ

Так. Але я роблю це не для нього, а для себе.

ЕННІ

Що ти маєш на увазі?

МАРІЯ

Думка про те, що я любила тільки твого тата і що він чекає, робить мене щасливою. Як я можу полюбити когось іншого і зруйнувати це?

ЕННІ

А якщо він тебе не чекає? Ти не можеш бути впевнена на сто відсотків.

МАРІЯ

Можу. Я тобі не говорила, бо це було між нами. В день нашого весілля ми пообіцяли одне одному, що якщо хтось піде першим, інший – чекатиме. Щоб нам не було страшно ні тут, ні там. Ця обіцянка тримає мене. І я вірю, вона тримає і його.

Марія з надією дивиться на небо.

ЕННІ

Я й не знала, що ви так сильно любили одне одного.

МАРІЯ

(про себе)

Дуже.

ІНТ. ЛЬВІВ – КВАРТИРА ЕННІ – ВЕЧІР

Енні лежить на дивані, читає книгу.

ЗВУК ПОВІДОМЛЕННЯ.

Енні перевіряє телефон. Повідомлення від мами: «Я доїхала. Все добре. Не забудь поїсти».

Енні відкладає телефон і встає. Йде до кухні.

На плиті стоять каструлі. Вона підіймає кришки, заглядає в кожну. Бере тарілку, насипає борщ. Ставить на стіл.

Відчиняє холодильник. Він повен їжі. Верхня полиця заставлена закрутками. Енні ледь усміхається.

Вона зачиняє холодильник, сідає і починає їсти в тиші.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Енні готується до закриття.

Люк встає, збирається виходити.

Вони обидва прямують до дверей.

У цей момент заходить Максим.

Енні стоїть непорушно.

МАКСИМ

Енні, ми можемо поговорити?

Люк прощається та йде.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні та Максим сидять за столиком.

МАКСИМ

Я їду. У Швейцарії відкривають нову філію. Мене відправляють туди.

ЕННІ

Надовго?

МАКСИМ

Я не знаю.

ЕННІ

Це гарна новина. Справді. Ти на це заслуговуєш.

МАКСИМ

Поїхали зі мною.

ЕННІ

Макс.

МАКСИМ

Я знаю, що винен. Я змінюся.

ЕННІ

Не потрібно.

(глибокий подих)

Я тебе не люблю.

МАКСИМ

Енні.

ЕННІ

Я так легко це кажу, бо знаю, що і ти мене не любиш. Якби це було інакше, я б з тобою не зустрічалася. Ми обидва це знаємо.

МАКСИМ

Нам було добре разом. Тоді навіщо це припиняти?

ЕННІ
Здається, тепер я хочу більшого.

Максим з усвідомленням ледь усміхається.

ЕННІ (CONT'D)
Ти знаєш, що я не поїду. А я знаю,
що ти не чекатимеш. Так буде краще.
Вже час.

МАКСИМ
Вибач.

ЕННІ
Не варто. Я знала, що роблю, але
досить.
(бере його за руку, легко
стискає)
Ти поїдеш і почнеш нове життя.
Зустрінеш жінку. І це чудово.
Я бажаю тобі успіху. Сподіваюся, у
тебе все вийде.

Вони сидять і мовчки усміхаються один одному.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

На годиннику 17:00. Багато КЛІЄНТІВ.

Енні швидко готує замовлення, розраховує клієнтів біля каси.

До кав'ярні заходять ДВОЄ ЧОЛОВІКІВ (кур'єри).

ПРАЦІВНИК 1
Доброго дня. Де я можу знайти
власника? У нас замовлення.

ЕННІ
Я власниця. Ви привезли напої?

ПРАЦІВНИК 1
Так.

Він дістає папери та вручає їх Енні.

ПРАЦІВНИК 1 (CONT'D)
Підпишіть тут, і ми почнемо
розвантажувати.

Енні швидко підписує. Працівник забирає папери та йде.

ЕННІ
Я зараз покажу--

Енні перериває КЛІЄНТ.

КЛІЄНТ
Вибачте, ви можете мене
розрахувати?

ЕННІ
Так, звісно. Вибачте за затримку.

Енні швидко розраховує Клієнта.

ЕННІ (CONT'D)
Дякуємо, що завітали.

Енні збирається відходити, як інші клієнти підходять один за одним.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

Черга зникає. Енні помічає товар біля виходу.

Вона швидко біжить туди.

ЕННІ
(до працівників)
О ні, ні. Не сюди! Потрібно було
через задній вхід.

Працівники заносять останні коробки.

ПРАЦІВНИК 2
Вибачте, нас ніхто не попередив.

ЕННІ
Як же так? Ви можете занести це в
іншу кімнату?

ПРАЦІВНИК 2
Ми б із радістю, але у нас ще
замовлення, часу обмаль.

ЕННІ
(про себе)
І що мені тепер робити?

ПРАЦІВНИК 2
Гарного дня.

Працівники зачиняють машину, сідають і їдуть.

Двері в крамницю відчинені. На вході стоїть близько десяти
коробок.

Енні розгублено стоїть поруч. Вона обертається та помічає клієнтів, які вже чекають на оплату.

Спочатку вона намагається посунути важку коробку, щоб можна було зачинити двері. Її зупиняє Люк, який щойно прийшов.

ЛЮК

Я сам. Вам краще підійти до каси.

ЕННІ

Але вона важка.

Люк знімає піджак і кладе його на свій столик поруч.

ЛЮК

Не хвилюйтеся. Куди їх нести?

ЕННІ

В ту кімнату.

Енні вказує на маленькі двері поруч із входом до книгарні.

Люк піднімає одну коробку та прямує туди.

ЕННІ (CONT'D)

Дякую.

Енні повертається до клієнтів. Люк продовжує переносити коробки.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Люк повертається до свого столика.

Клієнтів майже немає.

Енні підходить до нього. Вона ставить воду, чашку чаю та тістечко на стіл.

ЕННІ

За рахунок закладу.

Люк втомлено відповідає кивком.

ЕННІ (CONT'D)

Дякую.

ЛЮК

Пусте.

П'є воду.

ЕННІ

Якщо ви не проти, я б могла
пригостити вас вечерею за допомогу.

ЛЮК

Це зайве. Я нічого такого не
зробив. Але вам варто найняти
когось, щоб допомагав із товаром.
Не слід робити це самій.

ЕННІ

Зазвичай його заносять прямо
всередину. Просто сьогодні
чомусь було так багато людей, та ще
й помічниці немає. Тому я справді
вдячна.

ЛЮК

Був радий допомогти.

Енні злегка усміхається йому та повертається до робочого
місця.

Люк проводжає її поглядом, потім відкриває книгу та дивиться
у вікно.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Люк виходить із крамниці, зупиняється біля виходу та вдягає
куртку.

Енні виходить слідом і замикає двері.

На прощання їхні погляди перетинаються.

Люк розвертається і йде.

Енні стоїть, вагається.

ЕННІ

(до Люка)

Їжа!

Люк зупиняється та повертається до Енні.

ЛЮК

Перепрошую?

ЕННІ

(знервовано)

Ви ж ще не їли? І я також. Я знаю
одне місце зовсім поруч. У них дуже
смачна--

ЛЮК

Мені шкода, але вже пізно. Можливо,
іншим разом.

ЕННІ

А, так, звичайно. Ви говорили
раніше, що не хочете. Не слід було
запитувати знову.

ЛЮК

Ні, це не так. Просто...

ЕННІ

Ні, нічого страшного. Не
переймайтеся, справді. Наступного
разу, так?

ЛЮК

Так. Вибачте.

Люк розвертається та йде.

Енні кілька секунд стоїть на місці, відчуючи сором. Потім
іде в протилежний бік.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

На годиннику 19:30. Кав'ярня порожня.

Енні підходить до Люка, ставить чашку з чаєм на стіл.

ЕННІ

(вказує на чашку)

Якщо вам незручно, я більше не буду
заважати. Можливо, я була надто
настирною.

ЛЮК

Ні, я не проти. Справді. Прошу,
сідайте.

Енні сідає на своє звичне місце.

ЕННІ

Можна запитати? На що ви постійно
дивитесь?

ЛЮК

Бачите те дерево?

ЕННІ

Те, що біля зупинки?

ЛЮК

Так.

ЕННІ

Ви спостерігаєте за ним?

ЛЮК

У природі все влаштовано так, що кожного року дерева втрачають життєву силу протягом одного сезону, а згодом знову оживають. Раніше я не помічав цього. А зараз дивуюся: наскільки сильним потрібно бути, щоб щороку відроджуватися. Невже вони не втомлюються?

Не бояться?

Не сумніваються, що після холоду знову прийде тепло?

І все ж, минає час, і вони мовчки оживають. Швидко й ледь помітно, без жалю до того, що було втрачено.

(пауза)

Я хочу знати їх секрет. Я хочу знати, як знову зробити весну.

ЕННІ

Ви про щось шкодуєте?

ЛЮК

Є речі гірші за жаль.

ЕННІ

Що може бути гірше?

ЛЮК

Порожнеча. У якийсь момент ти більше не шкодуєш, просто перестаєш щось відчувати. Не плачеш над розбитою склянкою, а звикаєш пити з пляшки.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПРОДОВЖЕННЯ

ЕННІ

Скажіть, ви відчуваєте сенс у тому, що робите? Боюся, що я – ні.

(пауза)

Я колись чула вислів: можна жити так, ніби чудес не існує. Або ж так, ніби все на світі – це диво.

Погляд Люка на Енні.

ЕННІ (CONT'D)

У дитинстві другий варіант був нашою правдою. Ми раділи й дивувалися всьому, що бачили. Мріяли і, найголовніше, вірили у свої мрії. То чому ж це змінюється з віком? Як би мені хотілося хоча б на один день відчувати ту радість, яку життя може дати.

ЛЮК

Я думаю, саме наші мрії й привели нас до такого фіналу. Якби не нескінченні великі надії на життя, які в будь-якому випадку приречені на провал, ми б не мали стільки розчарувань. Мрії та бажання неминуче ведуть до падіння. А падіння – до зневіри у собі та світі.

ЕННІ

То краще взагалі не бажати нічого?

ЛЮК

Так безпечніше, якщо хочеш вижити.

ЕННІ

Я не вважаю це правильним. Якби не мої мрії, я б не сиділа тут. І саме через відсутність бажань зараз я не бачу сенсу в усьому. Мрії – ось що тримає нас. Без цілі люди лише блукають. У житті повинен бути орієнтир, інакше навіщо це все? Мені потрібна причина прокидатися вранці, їсти та працювати. Уявіть, якби у людей не було цілей – це була б планета зомбі. Істоти бездумно блукаючі по землі.

ЛЮК

Тоді як побачити сенс тим, хто його втратив?

ЕННІ

Якби ж я знала. Все було б набагато простіше.

ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ДЕНЬ

Енні підходить до воріт будинку. Зупиняється, помітивши Марію.

Марія, присівши навколішки, працює в саду. Вона тихо наспівує пісню французькою. Одна за одною обережно викопує рослини.

ЕННІ (V.O.)

Мама завжди була веселою, скільки себе пам'ятаю. Неважливо, де і з ким вона була. Яку б тяжку роботу не виконувала, вона віддавала всю себе і робила це з усмішкою.

МОНТАЖ:

ЕКСТ. СЕЛО - ШКОЛА - ДЕНЬ - 2006

Енні чекає біля школи.

Марія виходить.

Біжать назустріч одна одній.

ЕННІ

Мамо!

МАРІЯ

Енні, йди до мене. Я так скучила.

(цілує)

Як школа? Все добре?

ІНТ. СЕЛО - ШКОЛА - РАНОК - 2011

Енні проходить повз учительську. Помічає Марію - вона сміється з ВЧИТЕЛЯМИ.

ЕКСТ. СЕЛО - ДЕНЬ - 2012

Енні гуляє з ДРУЗЬЯМИ. Вона проходить повз поле.

На городах працюють люди. Вона помічає Марію. Марія усміхається, махає рукою. Енні ледь відповідає. Відвертається. Наздоганяє друзів.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ВІТАЛЬНЯ - ДЕНЬ - 2013

Марія перекладає старі книги з полиць у коробки.

Енні заходить до вітальні.

ЕННІ
Що робиш?

МАРІЯ
Звільняю місце для твоїх книг.

ЕННІ
Куди ти подінеш свої?

МАРІЯ
Покладу в інше місце, я все одно
зараз рідко читаю.

Марія вказує на порожню полицю.

МАРІЯ (CONT'D)
Глянь, тепер у тебе вдосталь місця.
Не варто тримати книги на підлозі,
як ти це робиш.

ЕННІ
(про себе)
Ну і навіщо?

КІНЕЦЬ МОНТАЖУ.

СЬОГОДНІ - ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ТОЙ САМИЙ

ЕННІ (V.O.)
То чому ж її єдина донька, якій
було показано приклад, не може бути
такою? Мені залишається лише все
життя намагатися бути схожою хоч
трішки на неї. І сподіватися, що в
мене стане сил колись віддячити за
все.

Марія піднімає голову і помічає Енні.

МАРІЯ
Доню, ти вже тут?

Енні відганяє думки. Заходить у двір.

ЕННІ
Привіт.

Марія підскакує з місця, біжить обіймати. Вона обережно
огортає Енні руками, намагаючись не замазати її одяг.

Енні також її обіймає.

ЕКСТ./ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ВЕЧІР

Машина від'їжджає від двору.

До будинку підходить Енні. Вона помічає машину.

Заходить всередину.

ЕННІ

Мам, це не бабусина машина була?

Марія виходить у коридор. Її обличчя трохи набрякле від сліз.

МАРІЯ

Енні? Хіба ти не повинна бути на роботі?

ЕННІ

Ліда повернулася, тому в мене вихідний.

Енні помічає, що Марія засмучена.

ЕННІ (CONT'D)

Мамо? Що трапилося? Чому ти плакала?

МАРІЯ

Нічого серйозного. Просто згадала твого тата. От сльози самі полилися.

Енні роззувається та знімає верхній одяг.

ЕННІ

Бабуся була тут?

МАРІЯ

Так, заїжджала.

ЕННІ

Що вона хотіла? Невже вона знову тебе ображала?

МАРІЯ

Ні, нічого такого. Ти, мабуть, голодна. Пішли, я щось приготую.

Вони прямують на кухню. Енні сідає за стіл. Марія порпається біля плити.

ЕННІ

Мам, що вона тобі сказала? Я не хочу, щоб ти через неї засмучувалася.

МАРІЯ

Вона пропонувала гроші. Спадок твого батька, який тоді не віддали.

ЕННІ

Що? Справді? Це ж чудові новини.

Марія зупиняється, повертається до Енні.

МАРІЯ

Ти справді вважаєш це гарною новиною?

ЕННІ

Мам, не зрозумій мене неправильно. Я знаю, якими вони були і як змусили тебе страждати. Але бабуся змінилася. Можливо, так вона хоче попросити вибачення.

МАРІЯ

Мені не потрібні її вибачення, а тим паче гроші. Я дозволила їй бачитися з тобою тільки тому, що ти хотіла цього. Мені ніколи не потрібні були їхні статки. Мені потрібна була родина. А вони забрали це в мене і пам'ять про неї.

ЕННІ

Я розумію, але ти не думала, що вони це зробили від горя? Їх єдиний син помер. Що їм було робити?

МАРІЯ

(сльози на очах)

А я? А мені як було? Людину, яка була всім світом для мене, я втратила за один день. І звинуватили мене в цьому. Енні, ти вважаєш, це я винна?

Енні встає та підходить до Марії. Вона обіймає її.

ЕННІ

Мамо, вибач. Звісно, це не так. Я не це мала на увазі.

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)

Я знаю, як ти настраждалася, але це її вибачення, і, можливо, воно допоможе тобі почати нове життя, яке ти втратила. Почни знову навчання. Поїдь за кордон. Ти ж про це завжди мріяла. І якби не... якби не я, то ти б уже чогось досягла. Це твій шанс.

Марія відходить від Енні, витирає сльози.

МАРІЯ

Поглянь на мене. Я виглядаю настільки жалюгідною? Тобі соромно за мене?

ЕННІ

Ні, чому ти так говориш?

МАРІЯ

Мені слід взяти їхні подачки й поїхати геть? Забути все, покинути й зникнути? Це досягнення ти маєш на увазі?

ЕННІ

(сльози на очах)

Мамо, ні.

МАРІЯ

А що тоді? Те, про що ти говориш, - це давно забута мрія, у житті таких сотні. Так не може бути, щоб усі мрії збувалися. Деякі забуваються і перетворюються на інші. У мене зараз нові цілі. Я не живу в темряві. Я щаслива.

ЕННІ

Але як ти можеш бути щасливою тут? Ти гарна, розумна, стільки всього можеш. Чому тобі обов'язково бути тут? Ну чому? Що в цьому місці такого? Тут одні невдахи.

Тиша.

МАРІЯ

Енні, я тебе цього не вчила. Високі досягнення одних не можуть применшувати досягнення інших. Ми також робимо все, що в наших силах, і маємо право пишатися цим.

(MORE)

МАРІЯ (CONT'D)

Чому ти думаєш, що твоя тяжка
робота краща за мою? Тільки тому,
що отримуєш більше грошей?

Енні намагається стримати сльози.

МАРІЯ (CONT'D)

Моє життя також важливе. Навіть
якщо воно занадто мізерне для
когось. Я ціную його і не хочу
нічого міняти. Ти повинна поважати
мене, а не ставитися зверхньо.

Енні не витримує, починає плакати. Вона присідає та закриває
обличчя руками.

МАРІЯ (CONT'D)

Я пишаюся твоїми досягненнями, але
мені гірко, що ти зневажаєш мої й
мій вибір. Ти думаєш, що так буде
краще для мене. Але забуваєш
поцікавитися, що мені насправді
потрібно. Коли я зустріла твого
тата, мої мрії змінилися. Інтереси
залишилися ті ж самі. Але мета
стала іншою. І я не шкодую. Я хочу,
щоб ти це зрозуміла, доню. Просто
подумай про це.

Марія присідає, цілує Енні у волосся та встає.

МАРІЯ (CONT'D)

Вибач, мені потрібно побути
наодинці. На плиті суп, якщо
захочеш.

Марія виходить із кухні.

Енні починає плакати ще сильніше.

ЕННІ (V.O.)

Того вечора я зрозуміла. Моя мама,
як і я, живе вперше. І вона також
біжить з усієї сили до фінішу. Я
збагнула це після того, як розбила
її серце.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - СПАЛЬНЯ МАРІЇ - ПРОДОВЖЕННЯ

Марія заходить до кімнати, сідає на ліжку, бере до рук
ФОТОГРАФІЮ свого чоловіка. Вона лагідно гладить її.

МАРІЯ

Вибач, що накричала на твою доньку.
Мені шкода. Якби ж ти тільки був
тут і зміг утішити її.

Марія пригортає фото до себе та лягає на ліжку. Її обличчя
впирається у подушку. Вона починає тихо плакати.

ІНТ. ЛЬВІВ - КВАРТИРА ЕННІ - РАНОК

Через відчинене вікно дощ із вулиці потрапляє у квартиру.

Енні сидить на дивані. Не реагує.

ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ТОЙ САМИЙ ЧАС

Марія виходить із спальні. Будинок порожній, тихий та
холодний. Тільки сильний дощ порушує цю тишу. Вона сідає на
диван у вітальні та заплющує очі.

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - ДЕНЬ

Енні сидить за робочим місцем біля каси. Ручка крутиться в
пальцях. Лінії в зошиті. Погляд губиться десь осторонь.

КЛІЄНТИ швидко змінюються. Відчуття, немов світ пришвидшився,
лише вона завмерла.

Раптово голос Анни відриває її від думок.

АННА

Енні. Енні!

ЕННІ

Що, що таке?

АННА

З тобою все добре?

ЕННІ

Так, трохи задумалась.

Енні встає.

ЕННІ (CONT'D)

Піду пройдуся. Якщо щось трапиться
- дзвони.

Енні одягається та виходить.

Анна дивиться їй услід.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Енні та Люк сидять на своїх звичних місцях.

Люк дивиться у вікно. Енні схиляє голову на стіл. Виглядає розчавленою.

ЕННІ

Чому ми ранимо найближчих нам людей, не маючи наміру, а до інших ставимося, неначе вони врятували нам життя? Чому я більше хвилююся, що про мене подумають люди, яких я бачу вперше, а на людину, якій завдячую всім, виплескую весь гнів?

ЛЮК

Це людська природа – показувати себе у кращому світлі, щоб нас оцінили, зробили комплімент, щоб хоч хтось знав нас такими, якими б ми хотіли бути. А щодо близьких... Ми знаємо, що нас люблять і ніколи не покинуть. От і говоримо усе, що є на душі.

(пауза)

Якщо так розібратися, ми справжні не тоді, коли наодинці чи з незнайомцями, а поруч із тими, хто нас добре знає і любить. Тільки тоді можна зрозуміти, що ти за людина.

ЕННІ

Тоді я жаклива людина.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Крізь вікна видно, як злива заливає вулиці. Чути безперервний шум дощу, що б'є по склу.

На годиннику 19:55.

Енні прибирає зі столів, готуючись до закриття.

У кав'ярні з клієнтів тільки Люк. Він закриває книгу та кладе її в сумку. Продовжує сидіти, дивлячись у вікно.

Енні постійно кидає на нього погляди. Вона роздратовано складає посуд. Її обличчя видає вагання.

За секунду Енні все залишає й швидко підходить до Люка.

ЕННІ
(роздратовано)
Так, досить. Чому ви це робите?

Люк здивовано дивиться на неї.

ЛЮК
Що саме?

ЕННІ
Ось це. Приходите кожного дня,
сидите тут із відкритою книгою, яку
навіть не читаете, дивитесь у вікно
і рівно о восьмій ідете. Ви хоч
одну сторінку прочитали?

ЛЮК
Перепрошую, я не думав, що заважаю.
Я можу йти раніше, щоб ви не чекали
до закриття.

ЕННІ
Я не про це.
(заспокоюється)
Вибачте. Просто таке відчуття, що
ви знаєте про мене все. А я -
тільки те, що ви любите зелений
чай.
(пауза)
Хоча знаєте що, забудьте. Я,
мабуть, геть здуріла. Не зважайте.

Енні збирається йти.

ЛЮК
Я ненавиджу зелений чай.

Енні зупиняється, дивиться на Люка.

ЛЮК (CONT'D)
Моя наречена його любила. І ця
книга - її. Я не маю жодного
уявлення, про що вона.
(пауза)
Вона загинула. Рік тому в
автокатастрофі.

CUT TO:

ІНТ. МАШИНА - ВЕЧІР

Люк сидить на пасажирському сидінні. Вигляд втомлений.

За кермом – НАСТЯ (27 років, русе, майже руде волосся, витончене обличчя). Вони обидва одягнені в розкішний одяг.

ЛЮК

Тобі справді не варто було сідати за кермо. Ти на підборах.

НАСТЯ

Як я можу, сьогодні ж твій день. Мій наречений отримує свою першу нагороду. Я не дозволю йому вести машину. Краще відпочинь, ти заслужив. Але це тільки сьогодні, знай.

ЛЮК

Я говорив, що дуже тебе люблю?

НАСТЯ

Кожного ранку.

ЛЮК

А що ти найкраща жінка у світі?

НАСТЯ

Кожного вечора.

Люк відкидається назад, заплющує очі.

ЛЮК

Тоді добре.

Настя та Люк усміхаються.

НАСТЯ

Котра година?

Настя перевіряє телефон.

НАСТЯ (CONT'D)

Ми запізнюємося. Я спробую пришвидшитися.

Настя розганяється перед світлофором. Зелений починає блимати.

ЛЮК

Не поспішай, ми встигнемо.

Щойно вони проїжджають світлофор на великій швидкості, як у них врізається вантажівка. Машина кілька разів перевертається в повітрі.

ІНТ. МАШИНА – ПРОДОВЖЕННЯ

Люк та Настя досі всередині. Люк розплющує очі. У нього значні поранення на обличчі та тілі. Він не може поворухнутися. Його рука намагається дотягнутися до Насті. Її обличчя все в крові. Вона непритомна.

CUT BACK TO:

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ТОЙ САМИЙ ЧАС

Люк заплющує очі.

ЕННІ

Мені дуже шкода. Я не знала. Я наговорила стільки всього. Прошу, вибачте.

ЛЮК

Вона постійно згадувала це місце. Казала, що хоче кожного дня сидіти й читати тут. Ще з дня відкриття.

Стримує сльози.

ЛЮК (CONT'D)

Після її втрати я не знав, як жити. Навіть дихати для мене було роботою. А тут усе так, ніби вона зі мною.

(пауза)

Я знаю, мені потрібно йти далі. Всі це говорять. Але як я можу?

ЕННІ

Ви відчуваєте провину.

Погляд Люка виказує ствердну відповідь.

ЕННІ (CONT'D)

Якщо сильно когось любиш, то їхнє щастя стає вашою метою. Я думаю, її мета зараз – це щоб ви продовжували жити.

ЛЮК

А це можливо?

ЕННІ

Моя мама завжди говорить, що якби вона так сильно не любила тата, то не змогла б бути щасливою.

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)

А знаючи, що тато б засмутився,
бачачи її нещасною, - вона живе
так, ніби все добре. І вона в це
справді вірить. Вам слід
спробувати.

ЛЮК

Можливо, ви праві.

Люк встає.

ЛЮК (CONT'D)

Мабуть, мені час іти.

Збирається виходити.

ЕННІ

Візьміть парасолю. Вам не слід
хворіти.

ЛЮК

Дякую.

ЕННІ

Будь ласка.

ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - РАНОК

Марія виходить із будинку, замикає двері.

Виходячи з двору, вона помічає КВІТИ. Горщики з різними
квітами, розставлені по всьому саду. Їх тут десятки.

МАРІЯ

Що це? Звідки це все взялося?

Марія піднімає голову і помічає Енні.

Марія видихає.

ЕННІ

Мені шкода. Мені справді шкода. Ти
зможеш пробачити мені? Я не
переживу, якщо ти зненавидиш мене.

Енні намагається не плакати.

Марія підходить до неї.

МАРІЯ

Йди до мене.

Марія її обіймає. Енні не може стримати сліз.

МАРІЯ (CONT'D)

Як я можу тебе зненавидіти, скажи?
Ти ж моя дитина. Хіба ти не знаєш,
що любов матері до дитини ніколи не
зникне? Я завжди тебе любитиму,
запам'ятай це і ніколи не
сумнівайся. Добре?

Енні киває.

МАРІЯ (CONT'D)

І ти мені пробач. Мені не слід було
так говорити.

ЕННІ

Ні, ти мала рацію. Тепер я це
розумію. Мені дуже шкода.

Енні сильніше обіймає Марію.

МАРІЯ

Нічого, нічого, все буде добре.

Марія злегка погладжує її по спині рукою.

МОНТАЖ:

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ВЕЧІР

У кав'ярні майже всі столики зайняті.

Енні та Ліда обслуговують клієнтів.

Люк заходить всередину, підходить до свого столика. Він
вільний - на ньому стоїть табличка «РЕЗЕРВ».

Енні підходить, забирає табличку.

ЛЮК

Не варто було.

ЕННІ

Якщо дозволите, можливо, сьогодні
замість чаю принести щось інше? Ви
любите каву?

ЛЮК

Так, дякую.

Енні повертається до роботи.

Люк сідає, дістає книгу.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Люк стоїть на вулиці, одягає куртку.

Енні зачиняє крамницю. Ключ застрягає. Вона намагається повернути його.

Люк помічає та підходить.

ЛЮК
Дозвольте мені.

Люк бере ключ, декілька разів прокручує його. Зрештою ключ повертається, і він замикає двері.

ЕННІ
Дякую. Мабуть, дощ потрапив.
Останнім часом таке часто
трапляється.

ЛЮК
Буде краще, якщо заміните замок.

ЕННІ
Знаю, але все ніяк не зроблю цього.
Ще раз дякую.

ЛЮК
До побачення.

Люк йде.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – РАНОК

Енні підходить до кав'ярні.

Біля дверей чекає ЧОЛОВІК (50, слюсар).

ЕННІ
Доброго ранку. Вам допомогти?

СЛЮСАР
Доброго. Мені сказали, тут потрібно
замінити вхідний замок. Я чекаю на
власника.

ЕННІ
(спантеличена)
Я власниця, але я нікого не
викликала. Можливо, це якась
помилка?

СЛЮСАР

Мені дзвонив чоловік. Дав цю адресу. Все оплатив наперед. То ви нічого про це не знаєте?

Щось у її погляді підказує: вона вже знає, від кого це.

ЕННІ

Здається, я здогадуюсь, хто б це міг бути. Прошу. Зараз відчиню.

Енні відчиняє двері, вони заходять.

ЕННІ (CONT'D)

Може, вам кави?

СЛЮСАР

Не відмовлюся.

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ВЕЧІР

Енні та Люк сидять за столиками. Вони невимушено розмовляють. Посміхаються.

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ВЕЧІР

Багато КЛІЄНТІВ.

ХЛОПЧИК (9 років) бігає між столиками. Він ненароком наштовхується на стійку з парасолями біля входу й падає.

Енні біля каси розраховує ЖІНКУ. Плач дитини привертає їхню увагу.

ЖІНКА

Вибачте. Не знаю, що з ним робити: не може всидіти на місці й хвилини. Я зараз усе приберу.

ЕННІ

Нічого страшного. Діти всі такі. Сподіваюся, він не забився.

Енні та Жінка помічають, як Люк підходить до Хлопчика, намагається заспокоїти, жартує. За кілька секунд вони сміються.

ЖІНКА

Усе добре, він падає десять разів на день. Чому ніхто не говорив, як важко виховувати хлопчика?

ЕННІ

Ваша оплата пройшла. Будемо раді
бачити знову.

ЖІНКА

Дякую, ще раз перепрошую за
незручності.

Жінка підходить до Люка, дякує. Забирає хлопчика та йде.

Енні пильно дивиться на Люка, їхні погляди перетинаються.
Потім вона швидко оговтується, продовжує роботу.

КІНЕЦЬ МОНТАЖУ.

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ВЕЧІР

Кав'ярня порожня.

Люк та Енні сидять на своїх звичних місцях. Сміються.

ЕННІ

Справді?

ЛЮК

Так.

ЕННІ

Не можу повірити, що ви це робили.
Ви здаєтеся іншим.

ЛЮК

Так не скажеш, але я люблю пригоди.
Раніше я часто робив щось
ризиковане. Одного разу навіть
провів ніч у джунглях. Виявилось,
що ми заблукали, тому довелося
чекати ранку.

ЕННІ

Я б хотіла бути такою ж. Жити отак
вільно.

(пауза)

(набирається сміливості)

Можливо, колись--

ЛЮК

Але це все позаду... я більше цього
не робитиму, ніколи.

Вони дивляться один на одного деякий час.

Енні відвертається.

ЕННІ

Ви не зможете забути її, чи не так?

Погляд Люка спрямовується на книгу.

ЛЮК

Не думаю.

Очі Енні наповнюються сльозами.

ЛЮК (CONT'D)

Мені шкода.

ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - КАВ'ЯРНЯ - ДЕНЬ

На годиннику 16:00.

Ліда за своїм робочим місцем готує замовлення.

До книгарні заходить Енні. Вона дивиться на годинник.

ЕННІ

Тобі нічого не потрібно? Я сьогодні піду раніше. Зачиниш?

ЛІДА

Усе зроблю. У тебе якісь справи, про які я не знаю?

ЕННІ

Нічого такого. Попрацюю вдома. Тут трохи людно.

Погляд Енні спрямовується на столик Люка.

ЛІДА

Добре, йди.

Енні збирається зачинити за собою двері до книгарні. Ліда її перехоплює.

ЛІДА (CONT'D)

Стій. Я забула. Пам'ятаєш чоловіка, який постійно отам сидить?

Вона вказує на місце Люка.

ЕННІ

Що з ним?

ЛІДА

Він зазвичай приходить о п'ятій кожного дня. Тому я здивувалася, коли його не було вчора.

ЕННІ

Його не було?

ЛІДА

Так, а сьогодні він прийшов о дванадцятій і сказав передати це тобі.

Вона дістає книгу «Після тебе» Джоджо Мойєс. Віддає Енні.

ЛІДА (CONT'D)

Ти знаєш, що це?

Енні бере до рук книгу.

ЕННІ

(розгублена)

Здається, так.

ЛІДА

Я і не знала, що ви були близькі.

ЕННІ

А ми й не були.

Енні намагається усміхнутися.

ЕННІ (CONT'D)

Дякую. Я пішла.

ЛІДА

Розкажеш потім про це!

ЕКСТ. ЛЬВІВ – ПАРК – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні виходить із книгарні. Вона досі тримає книгу в руках. Переходить дорогу та прямує до парку.

Сідає на лаву та розгортає книгу. Зсередини випадає ЛИСТ, написаний від руки.

Вона його підіймає, починає читати.

ЛЮК (V.O.)

Енні, я не наважуся просити про зустріч, тож сподіваюся, ти прочитаєш цей лист. Останні декілька місяців змінили мене.

(MORE)

ЛЮК (V.O.) (CONT'D)

Я не можу висловити, наскільки
вдячний тобі. Після того випадку я
й подумати не міг, що захочу чогось
від життя знову. Але ти це змінила.
Я не можу сказати, що саме ти
зробила. Мабуть, достатньо було
твоеї присутності.

СЕРІЯ КАДРІВ:

- Енні ставить чашку чаю на стіл Люка.
- Люк сидить навпроти та спостерігає за Енні, коли вона розповідає історію.
- Люди беруть парасолі зі стійки, виходячи з кав'ярні.
- Люк спостерігає за дощем крізь вікно кав'ярні.

КІНЕЦЬ СЕРІЇ КАДРІВ.

ЛЮК (V.O.) (CONT'D)

Маю визнати, мої слова того вечора
були не зовсім правдиві. Останні
тижні я приходив до кафе саме через
тебе. Але те, що ти сказала,
привело мене до тями. Я був
егоїстом. Я мав одразу піти. Ти
мені подобаєшся, і це правда.

Сльози котяться по щоках.

ЛЮК (CONT'D)

Але на цьому все. Ти гарна,
розумна, надзвичайна людина. І
хороша донька - я хочу, щоб ти це
знала. Ти заслуговуєш на людину,
яка повністю віддасться тобі. Яка
зможе любити, маючи на це право. Ця
людина, на жаль, не я. І навряд чи
нею колись стану. Я вдячний тобі за
те, що знову показала мені життя, і
бажаю тобі знайти того, хто зробить
те саме для тебе.
Дякую та прощай. - Люк.

Енні притискає лист до себе.

ЕННІ

І тобі дякую.

Вона сидить ще декілька секунд. Потім кладе лист у книгу і
ховає в сумку. Йде.

РІК ПОТОМУ

ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – ДЕНЬ

Книгарня переповнена клієнтами. До каси тягнеться довга черга. Анна ледь встигає розраховувати покупців. Повний ажіотаж. У кожного в руках – друга частина «Світу скарбів».

Відчиняються двері. Входить Енні.

АННА

Слава Богу, ти прийшла. Примірників не вистачає. Я вже дзвонила до видавництва, вони не дали чіткої відповіді. Прошу, зроби щось. У тебе ж сьогодні побачення з їх сином. Можливо, він допоможе.

ЕННІ

Ніяке це не побачення. Я йду, щоб мені більше не набридали. Думаю, він теж. Та й до того ж я чула, він не впливає на бізнес. У мене завтра з ними зустріч. Я розберуся з цим сама.

АННА

(до клієнта)

Дякую, приходьте ще. Вітаю, у вас картка чи готівка?

ЕННІ

Добре, я дещо заберу і піду.
Побачимось завтра.

Енні підходить до дверей.

АННА

Енні, як буде змога, запитай, чи він знайомий з цим письменником. Мені так кортить знати. Все ж таки видавництво його батьків – єдине, з яким співпрацює автор.

ЕННІ

Гаразд.

Енні виходить.

ЕКСТ. ЛЬВІВ – ВУЛИЦЯ – ВЕЧІР

Енні, одягнена у вечірню сукню та легкий плащ, йде вулицею.
Розмовляє по телефону.

ЕННІ
(у телефон)
Так, бабусю, я вже підходжу.

БАБУСЯ (V.O.)
Поспіши, не гоже спізнюватися.

ЕННІ
Та не спізнююся я. Ще навіть
восьмої немає.

БАБУСЯ (V.O.)
Поводься ввічливо. Він дуже хороший
хлопець. У його житті багато чого
трапилося, тому він може здатися
непривітним. Дай йому шанс.

ЕННІ
Я йду тільки тому, що ми
співпрацюємо з його батьками. Я
думаю, йому також не дуже
подобається ця ідея. Це лише
вечеря, нічого більше. Тому припини
хвилюватися і не плекай марних
надій.

БАБУСЯ (V.O.)
Ти говориш як твій батько. Років
тридцять тому я чула ті ж самі
слова від нього. Добре. Подзвониш
після вечері. Я хочу дізнатися, як
усе пройшло.

ЕННІ
Бабусю, я вже на місці. Буду
заходити. Відключаюся.

БАБУСЯ (V.O.)
Гаразд, гарного вечора.

Енні вимикає телефон, кладе в сумку.

Вона зупиняється перед дверима італійського ресторану. Робить
глибокий вдих та заходить усередину.

ІНТ. ЛЬВІВ – ІТАЛІЙСЬКИЙ РЕСТОРАН – ПРОДОВЖЕННЯ

ОФІЦІАНТ рукою показує на її столик.

Енні йде в тому напрямку. Вона ще не бачить свого компаньйона.

Наблизившись, вона зупиняється. За столиком сидить Люк. Він помічає Енні, встає. Їхні погляди зустрічаються в мовчанні. У них – подив і тінь давно втрачених надій.

ІНТ. ЛЬВІВ – ІТАЛІЙСЬКИЙ РЕСТОРАН – ПРОДОВЖЕННЯ

Енні підходить ближче.

ЕННІ

Люк?

ЛЮК

Давно не бачилися.

ЕННІ

Що ти тут робиш?

ЛЮК

Чекаю на тебе.

ЕННІ

Зачекай... Ти їхній син? Як це можливо?

ЛЮК

Довга історія. Сідай, я все розповім.

Люк сідає на стілець, Енні сідає навпроти.

ЕННІ

Ти знав це від початку?

ЛЮК

Ні, дізнався тиждень тому.

CUT TO:

ІНТ. ЛЬВІВ – ВИДАВНИЦТВО – ОФІС – РАНОК

Люк сидить на дивані. Ірина стоїть біля вікна.

ІРИНА

Ти підеш туди. Я більше не буду дивитися, як ти руйнуєш своє життя.

ЛЮК

Мамо.

ІРИНА

Так, тобі стало краще, ти знову почав писати і працювати. Але більше нічого не змінилося. Ти досі закритий від світу. Так не можна.

ЛЮК

Мамо, зі мною справді все добре. Я зміг її відпустити. Все скінчилося.

ІРИНА

То чому ти так поводишся? Чи в тебе хтось є, просто не кажеш?

ЛЮК

(замислюється)

Ні, нікого.

ІРИНА

От і добре. Сходиш на ділову зустріч. Поговорите. Ми ще рік тому обіцяли познайомити вас. Енні - чудова дівчина. Ніхто не каже тобі одружуватися з нею.

ЛЮК

Я працюю над книгою. Мені зараз не потрібні-- чекай, Енні?

ІРИНА

Так, онука пані Тетяни. Ми нещодавно почали з нею працювати. Ти взагалі мене слухаєш?

Люк завмирає, заглиблений у думки. Його погляд зупиняється на вікні. За склом - дощ. На губах з'являється ледь помітна усмішка. В очах спалахує проблиск усвідомлення.

ІРИНА (CONT'D)

Люк!

CUT BACK TO:

ІНТ. ЛЬВІВ - ІТАЛІЙСЬКИЙ РЕСТОРАН - ПРОДОВЖЕННЯ

ЕННІ

Як так вийшло, що ми раніше не зустрілися? Хоча, мабуть, так треба було. То в тебе все добре?

ЛЮК

Так. Почав працювати у видавництві.
До речі, мама говорила, тобі
потрібні примірники нової книги. Я
думаю, зможу зарадити.

ЕННІ

Зачекай, я згадала - їхній син був
письменником. То виходить--

ЛЮК

Мабуть, варто представитися - Нік
Лоран. Автор книги.

Люк простягає руку Енні.

ЕННІ

(здивовано)

Ти?

ЛЮК

Я написав першу книгу ще до нашої
зустрічі. Я збирався її видати, але
ти знаєш, що трапилось. Я хотів усе
скасувати, але її все ж таки
надрукували. Тільки під
псевдонімом. А після зустрічі з
тобою вийшло так, що написав ще
одну.

ЕННІ

То весь цей час загадковий автор,
ім'я якого всі хотіли знати, тихо
сидів у мене в кав'ярні.

ЛЮК

(посміхається)

Якось так.

ІНТ. ЛЬВІВ - ІТАЛІЙСЬКИЙ РЕСТОРАН - ПРОДОВЖЕННЯ

Енні та Люк розмовляють під час вечері. Вони жартують,
насолджуються часом.

ЕКСТ. ЛЬВІВ - ІТАЛІЙСЬКИЙ РЕСТОРАН - ПІЗНІШЕ

Люк та Енні виходять з ресторану. Енні одягає пальто. Люк
шукає ключі від авто.

ЕННІ

Дякую за вечір і за допомогу. Я
пришлю помічницю завтра.

(MORE)

ЕННІ (CONT'D)

Ми все обговорили, тож мені не
обов'язково бути присутньою.

ЛЮК

(зняковіло)

Будь ласка. Я підвезу.

ЕННІ

Ні, не потрібно, я викличу таксі.
На все добре.

Енні починає йти.

ЛЮК

Енні!

Енні зупиняється, видихає та повертається до Люка.

ЕННІ

Чому насправді ти сюди прийшов?
Навіщо це все?

Вона очікує на відповідь.

ЛЮК

Я хотів тебе побачити.

ЕННІ

Побачив. І що?

ЛЮК

Енні... Я...

Енні нервово видихає.

ЕННІ

Я була рада зустрітись,
справді. Гарного вечора.

Повз них проїжджає таксі. Енні зупиняє його та сідає. Коли
вона зачиняє двері, їх погляди зустрічаються. Потім машина
їде геть.

Люк розгублений стоїть на місці.

ЕКСТ./ІНТ. ЛЬВІВ – КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ – КАВ'ЯРНЯ – ПІЗНІШЕ

Надворі починається дрібний дощ. Майже опівніч. Вулиці
порожні.

Таксі під'їжджає до книгарні. Енні виходить.

Вона прямує до кав'ярні, відчиняє двері та заходить. Знімає пальто, підходить до барної стійки. Вмикає чайник.

Енні виглядає роздратованою. Вона одразу ж його вимикає і йде до виходу. Але різко зупиняється.

Назовні під дощем стоїть Люк.

Він відчиняє двері та заходить.

Кімната завмирає в кількасекундній тиші. Лише звук дощу з відчинених дверей.

ЛЮК

Вибач.

ЕННІ

Прошу, йди. Невже ти думаєш, що мені потрібні твої вибачення?

Люк зривається з місця, підходить до Енні та цілує її. Вона віддається поцілунку, і деякий час вони насолоджуються миттю.

ЕННІ (CONT'D)

Ти досі п'єш зелений чай?

ЛЮК

(посміхається)

Тільки кава.

Енні знову його цілує.

На вулиці повна темрява. Лише світло з маленької книжкової крамниці руйнує ідилію дощової ночі.

9 МІСЯЦІВ ПОТОМУ

ЕКСТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ДЕНЬ

Весна в розпалі. Усе цвіте. Птахи співають. Сонце м'яко гріє землю.

Марія порпається в саду. Вона висаджує квіти з горщиків у землю та поливає їх.

ЕННІ (O.S.)

Мамо!

Ці слова різко відривають її від роботи.

Вона піднімає голову - вагітна Енні стоїть перед нею. Вони стоять, усміхаючись одна одній крізь сльози. Мовчання між ними тепле й знайоме. Ніби повернення додому.

CUT TO:

ЕКСТ./ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ДЕНЬ - 1995

МУЗИКА: «I found» - Amber Run.

Дощ.

Вагітна Марія, тримаючи валізи, стоїть на вулиці.

Вона заходить у старий будинок, залишає речі, проходить до вітальні.

У кутку стоїть крісло-гойдалка. Вона підходить, підсовує його до маленької груби. Сідає в крісло, обхоплює живіт руками, заплющує очі та з полегшенням усміхається, погойдуючись.

CUT BACK TO:

СЬОГОДНІ - ІНТ. СЕЛО - БУДИНОК МАРІЇ - ВІТАЛЬНЯ - ДЕНЬ

У грубі жевріє полум'я.

Енні сидить у кріслі-гойдалці, тримається за живіт.

За вікном Люк рубав дрова.

Марія спостерігає за Енні у дверях.

ЕННІ

Мамо?

МАРІЯ

Що?

ЕННІ

Дякую, що народила мене.

МАРІЯ

Дякую, що ти народилася.

Вони усміхаються.

Енні заплющує очі та продовжує гойдатися.

ЕННІ (V.O.)

Життя не завжди йде тією дорогою, яку ми обрали. Воно відкриває свої шляхи. І який би вибір ми не робили, кінець залишається незмінним. Ми виростаємо, дорослішаємо та старіємо, відіграючи при цьому різні ролі. І перед тим, як бути кимось у цьому житті, спочатку я була її дочкою.

СЕРІЯ КАДРІВ:

- Відкриття книгарні.
- Побачення з Максимом.
- Життя з Люком та ДОЧКОЮ.
- Марія має голову Енні (7 років).
- Марія та Енні (13 років) читають разом.
- Марія та Енні (8 років) сидять на подвір'ї, їдять полуницю.

КІНЕЦЬ.

ФЛЕШБЕК (3 РОКИ ТОМУ) - ІНТ. ЛЬВІВ - КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ - ДЕНЬ

Крамниця прикрашена кульками та квітами. Черги до полиць.

На вході стоїть табличка з написом: «ТІЛЬКИ ВІДКРИЛИСЯ».

Енні стоїть за касою. До неї підходить наступна клієнтка - Настя. Вона купує «Після тебе» Джоджо Мойєс.

ЕННІ

Доброго дня, ще щось бажаєте?

НАСТЯ

Ні.

Енні загортає книгу.

ЕННІ

У вас готівка чи картка?

НАСТЯ

Готівка.

Настя обводить магазин поглядом.

НАСТЯ (CONT'D)

У вас надзвичайний магазин.

ЕННІ

Справді?

НАСТЯ

Так. Якби не мій хлопець, то я б тут увесь день провела. Він чекає на мене в машині.

Настя показує рукою на вулицю.

НАСТЯ (CONT'D)

Не впевнена, що це моя справа, але, на мою думку, тут не вистачає кав'ярні. Тихе місце, де можна було б читати.

ЕННІ

Скажу вам по секрету - це у наших планах.

НАСТЯ

Справді? З нетерпінням чекатиму.

Настя забирає книгу.

ЕННІ

Будемо раді бачити Вас знову.

НАСТЯ

Неодмінно.